VESTERN

P. VOROB

PAKLENI JAHAČI

BROJ 52 ● 300 DINARA

ROTO BIBLIOTEKA X-100

VESTERN

52

1987

P. Vorob

PAKLENI JAHAČI

X-100

Odgovorni urednik
Milorad Predojević

Urednici izdanja
Piroška Matić
Jova Čanadanović

Recenzent
R. Durman

Izdaje i štampa: NIŠRO »Dnevnik«, OOUR Izdavačka delatnost, Bulevar 23. oktobra 31, Novi Sad, telefon (021) 621-555 ● žiro-račun 65700-603-6350 ● Direktor NIŠRO »Dnevnik«. ***Jovan Smederevac*** *● Rukovodilac OOUR Izdavačka delatnost:* ***Ilija Vojnović*** *● Glavni i odgovorni urednik:* ***Todor Đurić*** *● Tehnički urednik:* ***Julij Arvanitidis*** *● Sekretar Redakcije:* ***Zdenka Karabasil*** *● Korektor:* ***Sava Malešević***
Tiraž: 32.000 primeraka

P. Vorob

PAKLENI JAHAČI

Bil Morgan je zaustavio šarca pred velikom krčmom u centru Bladhila i oprezno sjahao. Natukao je šešir na oči i lukavo osmotrio glavnu ulicu grada. Stanovnici grada nisu obraćali pažnju na njega, i on lagano krenu preko blatnjave ulice ka velikoj zgradi banke. Pred ulazom je na tren zastao i pogledom zadovoljno prešao po kitnjastoj fasadi. Takva banka, verovao je, ne postoji nigde na svetu. Nesvesno je pogladio duge, crne brkove i ušao u zgradu.

Zgrada banke je bila nova građevina podignuta pre pet godina. Svojom izuzetnom poslovnošću za kratko vreme je privukla većinu rančera i poslovnih ljudi iz južne Arizone. Mermerni zidovi, kristalni lusteri, ljubazni službenici činili su sve ono što je privlačilo poslovne ljude da ulažu svoj novac baš u tu banku, a ne u neku drugu.

Morgan je zadovoljnim pogledom osmotrio mermerne pultove, službenike, pa čak i trojicu stražara koji su stajali kraj bočnih zidova i pažljivo kontrolisali situaciju. Prišao je najbližem pultu u trenutku kada je službenik otvarao bočna vrata, tako da je uspeo da ugleda veliki sef. Tajanstveno se nasmejao, ali je tog trena bio primećen od jednog službenika.

— Da li vam nešto treba, gospodine? — upitao ga je vižljast, golobrad službenik.

— Ništa... — odvrati Morgan. — Samo razgledam...

— Ovo je banka, a ne muzej — reče službenik.

Morgan ga prostreli pogledom, i napusti zgradu. Ponovo je prešao blatnjavu ulicu i ušao u prolaz između dve kuće. Došao je do sporednog ulaza u krčmu, i oprezno odgurnuo vrata. Polutama ga je nagnala da postane oprezan i on, krećući se uz bočni zid, priđe malim drvenim vratima. Oprezno je pokucao, a zatim je, ne čekajući odobrenje za ulazak, gurnuo vrata vrhom čizme.

Na trošnom drvenom krevetu je spavao mršav pedesetogodišnjak, prljavog odela i zapuštene brade.

Morgan ga gurnu vrhom čizme i on kliznu na pod. Uhvatio se za glavu i, rasanivši se, ugledao Morgana. Namrštio se i seo na ivicu kreveta.

Morgan nervozno reče:

— Pa, Horte, da li si došao sebi? Ne mogu čekati tri sata da se probudiš.

— U redu je... — reče Hort, ponovo se hvatajući za potiljak. — Noćas sam se opio... Koje je doba dana?

— Podne... Da li si nabavio plan?

Hort lukavim pogledom osmotri Morgana. Odjednom mu se više nije spavalo.

— Jesam. Nemaš pojma kakvih sam imao neprilika. Zato će plan biti skuplji... Recimo, zadovoljiću se sa trista dolara.

Crne Morganove vede se skupiše i on hitro uhvati Horta za vrat.

— Našao si mene da ucenjuješ?! Dobićeš sto dolara, i ni cent više!

Stisak je bio toliko snažan, da je Hort počeo da cvili.

— Pusti me! U redu! Samo sam se šalio!

Morgan ga prezrivo odgurnu, i podiže nogu na krevet.

— Dakle, hoću li videti plan?

Hort nekoliko puta klimnu glavom i, ustavši, otvori malu ladicu stola. Izvukao je nekoliko listova hartije i pružio ih Morganu.

— Evo, sve je ovde! Raspored prostorija, broj stražara, radno vreme službenika, debljina sefa... A sada mi daj mojih sto dolara!

Morgan je pažljivo razgledao plan, a potom je zamišljeno osmotrio Horta.

— Znaš, mislim da ćeš biti zadovoljan i sa pedeset dolara...

Hort je iznenada postao nervozan.

— Dogovorili smo se da mi daš sto! Pedeset ne dolazi u obzir!

— Znaš, što te više gledam, sve mislim da bi bio veliki greh kada bih ti dao i tih pedeset! — Morgan je odjednom priskočio Hortu i snažno mu stisnuo vrat. Hort je počeo da urla, ali je Morgan iznenada pojačao stisak, polomio Hortov vrat, i u sobi je ponovo nastala tišina. Prezrivo je od sebe odbacio Hortov leš, i žurno stavio plan banke u džep. Potom je krenuo prema izlazu. Nešto kasnije, našao se na glavnoj ulici. Mogao je pojahati konja i odmah otići iz grada, ali on je voleo da reskira. Mirno je zapalio dugu cigaru i ušao u krčmu. Prišao je šanku i zatražio dupli viski.

Barmen je bio brz, ali i razgovorljiv.

— Stranac?

— Aha — odvrati mrzovoljnim glasom Morgan.

— Kauboj?

— Ne...

Barmen se počeša iza uva i reče:

— Obično pogodim čime se bave ljudi koji prvi put uđu u moju krčmu... Vi ste prodavac?

Morgan se, i protiv volje, nasmeja. Hitro je uhvatio barmena za okovratnik i uneo mu se u lice.

— Bio si vrlo blizu da pogodiš, sudopero! Ja sam prodavac smrti!

Ukočenog lica, barmen je sačekao da ga Morgan pusti, a zatim je, izvinjavajući se, otišao prema kuhinji.

Morgan zadovoljno otpuhnu dim i osmotri lica u krčmi. Desetak kauboja, nekoliko građana i dve devojke za zabavu, činilo je uobičajenu atmosferu u svim krčmama Zapada.

Morgan otpi gutljaj viskija i zadovoljno baci novac na šank. Već je hteo da se okrene i pođe napolje, kada je u krčmu iznenada ušao čovek sa zvezdom na grudima.

Šerif Tim Rajder je preleteo pogledom po licima u krčmi, a zatim mu se pogled zadržao na Morganovom. Držeći pušku tako da je mogao brzo da je upotrebi, prišao je revolverašu i znatiželjno mu se zagledao u lice.

— Tebe ne znam, prijatelju... Kada si došao u Bladhil?

— Pre sat vremena.

— Da — reče zamišljeno šerif. — Čudno, ali pre pola sata je ubijen Džef Hort. Neko mu je zavrnuo vrat. Znaš li nešto o tome, prijatelju?

Morgan lagano odmahnu glavom.

— Ti i ja nismo prijatelji, šerife... A za tog Horta nikada nisam čuo.

Tog trena, iz kuhinje je izašao barmen i rekao šerifu:

— Taj stranac mi je rekao da je prodavac smrti, Time! Mislim da je vrlo opasan!

Samo na tren se u Rajderovom pogledu pojavilo iznenađenje. Po-

vratio je uobičajenu hladnokrvnost i ponovo zadržao pogled na Morganu.

— Da li si zaista to rekao Pipersu?

— Da. Bio je vrlo dosadan.

Međutim Rajder sumnjičavo odmahnu glavom.

— Sve do pre nekoliko sekundi sam se pitao gde sam video tvoje lice, a sada znam! Video sam ga na poternici! Ti si Bil Morgan?!

— Da — odvrati Morgan i skoro neprimetno se odvoji od šanka, zauzimajući stabilniji položaj. — Nadam se da vas to što znate ko sam neće navesti na neki nepromišljen korak... prijatelju?

Dve kapljice znoja se pojaviše na Rajderovom čelu i kliznuše niz bradu na okovratnik košulje.

— Moraću te uhapsiti, Morgane!

— Ništa od toga. Preokupiran sam poslom, tako da nemam vremena za sedenje u zatvoru! Zbogom!

Onog trena, kada mu je Morgan okrenuo leđa, Rajder je podigao pušku i uzviknuo Morganovo ime. Međutim, bio je suviše spor za revolveraša, čak i u jednoj takvoj poziciji.

Morgan se munjevito okrenuo i u ruci mu se stvorio kolt. Šerif Rajder je kasno shvatio da je precenio svoje mogućnosti. Bio je pogođen metkom posred grudi, pre nego što je uspeo da povuče oroz puške. Zaprepašćeno je načinio nekoliko koraka prema Morganu, i pao na drveni pod.

Morgan se zloslutno osmehnuo i, vrativši kolt u futrolu, prekoračio leš. Prišao je šanku i blago se uneo barmenu u lice.

— Šta misliš, koji soj ljudi mrzim?

Drhteći, barmen sleže ramenima.

— Ne znam, gospodine Morgane...

— Kukavice, izdajice i tužibabe. A ti si sve to.

— Neću više nikad, gospodine Morgane! Obećavam! Imam pomalo dugačak jezik, ali, u suštini, nisam loš.

— Mislim da si vrlo loš čovek — reče Morgan sa sadističkim zadovoljstvom u glasu. Iznenada je dohvatio najbližu bocu i zavitlao je u veliko ogledalo iznad šanka. Zvuk polomljenog stakla je narušio tišinu u krčmi. Morgan zadovoljno klimnu glavom i reče: — Tako! Sledeći put ćeš dobro razmisliti, pre nego što počneš nekog da tužakaš.

Barmen nije ništa odgovorio. Tupog pogleda zurio je u polomljeno staklo.

Morgan se okrenu posetiocima u krčmi i viknu:

— A vi?! Šta ste se ućutali? Da li je ovo krčma, ili crkva?!

Kako su ljudi u krčmi i dalje ćutali, Morgan se prezrivo nasmeja i krenu prema vratima.

— Znam, tužni ste što ste ostali bez šerifa. Ali, već ćete izabrati novog! — Još jednom se nasmejao i izašao iz krčme. Žurno je prišao konju i, skočivši, našao se na njemu. Snažno ga je mamuznuo i poterao prema izlazu iz grada. Dok je prolazio kraj banke, na licu mu se pojavio zadovoljan osmeh. Pljačkom te banke želeo je da kruniše svoju razbojničku karijeru. Morao je još jedino da skupi ljude dovoljno sposobne da mu pomognu u pljački. Znao je da će ovaj put raditi samo sa vrhunskim profesionalcima, ljudima surovim i veštim skoro koliko i on.

*

Pol Nuri je bio visok, naočit Francuz, hladnog i opreznog pogleda

kao u zvečarke. Na njegovom lepom romanskom licu uvek je lebdeo tajanstven osmeh koji je naročito izluđivao Nurijeve partnere u pokeru, i devojke.

Sada je sedeo u jedinoj krčmi Laboka i igrao poker sa trojicom ljudi sa ranča »Huanita«. Huanita Mandez mu je sedela u krilu, i igrala se sa njegovim crnim pramenom kose.

Pepe Mandez je bio vidno pijan i nervoznim pokretima ruku je podelio karte, značajno namigujući dvojici kauboja sa svog ranča.

Nuri se pravio da ne primećuje Mandezovo namigivanje. Hladno se osmehnuo Mandezovoj sestri i uzeo karte.

Pepe Mandez se prezrivo nasmejao.

— Ovaj put me nećeš pobediti, Nuri! Izgubio sam već hiljadu dolara! Stari će me ubiti!

— Izgubio si i sestru! — reče Huanita, grleći Nurija. — Šta misliš, kakav smo par?

Pepe Mandez očigledno nije mnogo pažnje obraćao sestri. Pijanim pokretom je dograbio svoje karte i, kada ih je pogledao, na licu mu se pojavio pobednički osmeh.

— Pa, Nuri, mislim da će te ovaj put sreća izdati!

— Misliš? — Hladne Francuzeve oči su se na tren zaustavile na crvenom Mandezovom licu. — Ako si tako siguran u svoje karte, mogli bismo da igramo u veći iznos.

— Šta predlažeš?

— Dve hiljade dolara. Zašto da se natežemo celo veče? Neka pobednik odnese sve!

Mandez zamišljeno osmotri dvojicu kauboja. Visina uloga ga je plašila, ali i mamila.

Razvukao je usta u nešto što je trebalo da liči na osmeh i klimnuo glavom.

— U redu, Nuri! Igrajmo u dve hiljade dolara. Toliko zaradim za godinu dana rada kod oca.

Nuri pokaza na dvojicu kauboja i reče:

— Tvoji momci, očigledno, nemaju dve hiljade dolara, pa će najbolje biti da se udalje od stola.

Na jedan Mandezov pogled, dva kauboja su hitro ustala i stala iza svog gazde.

— Da li je sada u redu? — upita Mandez.

— Da, šta imaš?

Mandez se nacerio i pokazao poker kraljeva.

— Ovaj put si izgubio, Nuri! Sreća te je, konačno, izdala!

— Polako! — reče Nuri, i raširi poker kečeva na stolu. — Ja sam jači!

Pepe Mandez je zapanjeno zurio u kečeve, još uvek ne shvatajući da je pobeđen.

Izmenjenog pogleda, tihim glasom se obratio Nuriju:

— Varao si, pseto kockarsko!

Pol Nuri je prečuo Mandezove reči. Mirno je izvukao cigaru i stavio je u usta. Huanita mu je uslužno upali.

Tek tada, Nuri reče:

— Igra je igra, Pepe. Ne treba da se ljutiš.

— Mislim da si varao! — Mandezov pogled se odjednom zaustavio na Huaniti. — A ti?! Šta se tu uvijaš oko te bitange?! Dođi ovamo!

Huanita napući usne i odmahnu glavom.

— Smiri se, Pepe! Pol ti neće uzeti te dve hiljade dolara.

— Hoću — odvrati Nuri. — Igra je igra, bez obzira što ti je Pepe brat.

Mandez je sve više gubio prisustvo duha. Lagano je ustajao i pogledom streljao Huanitu.

— Rekao sam ti da dođeš ovamo! Da li si ti gluva, ženska glavo?!

— Nigde neće doći — reče Nuri. — Ona je moja devojka.

— A moja sestra! Trebao sam odavno reći ocu da si bacio oko na nju! Ti si obična bitanga, Nuri!

Francuz se tajanstveno osmehnuo i pogledao devojku.

— Idi u moju sobu, Huanita.

Devojka je skočila i pošla prema stepeništu koje je vodilo na galeriju.

Mandez je dobio napad srdžbe.

Pogledao je sestru i viknuo:

— Ti nemaš šta da tražiš u njegovoj sobi, Huanita! Ubiću te, ako odeš tamo!

Devojka isplazi bratu jezik i odbrusi:

— Pol me voli i oženiće me!

— On će te oženiti?! Znaš li koliko ima devojaka kao što si ti? Najmanje dvadeset!

Devojka odmahnu glavom i nestade u hodniku na prvom spratu krčme.

Onog trena kada je devojka nestala, crte Nurijevog lica su se izmenule, postale duže i dublje. Iz očiju mu je odjednom počela da zrači neka pritajena opasnost, i on lagano ustade od stola.

Transformacija njegove ličnosti kao da je na tren zbunila Mandeza. Zbunjeno je pogledom potražio svoje kauboje, ali ovi očigledno nisu želeli da se mešaju. Poznavali su Nurija mnogo bolje od svog gazde.

Nuri lagano odgurnu stolicu, i jednim pokretom otkri revolver koji je visio nisko na desnom boku.

— Rekao si da sam bitanga, Pepe? Znaš li da sam ubijao ljude i za manju uvredu?

Pepe Mandez je konačno shvatio da je preterao.

Odmahnuo je glavom i rekao:

— Krivo mi je što sam izgubio, Nuri. Nemaš pojma šta za mene znače tri hiljade dolara? Izvini...

— Kasno je za izvinjenje... Potegni!

— Ne želim da se borim sa tobom!...

— Potegni!

Pepe Mandez je uplašeno podigao ruke, i tada je zapanjeno shvatio da mu ni kukavičluk neće spasiti život. U Nurijevoj ruci se odjednom stvorio kolt i metak pogodio Mandeza posred glave. Bolno je kriknuo i odleteo na pod. Nuri mirno vrati revolver u futrolu i pogleda dvojicu kauboja sa ranča »Huanita«.

— Recite starom Donu da mu je najmlađi sin bio balavac i kukavica!

Dva kauboja spustiše glave na grudi i iznesoše Pepeov leš iz krčme.

Nuri se tajanstveno osmehnuo i pošao prema stepeništu. U krčmi je ponovo zavladalo uobičajeno raspoloženje.

Došao je do vrata svoje sobe i oprezno ih otvorio.

Huanita je ležala na krevetu kraj prozora, razgolićena, prekrivena tek svilenom maramom.

Zaljubljeno se osmehnula kada je ugledala Nurija, i upitala:

— Čula sam pucanj... šta se dogodilo?

— Tvoj brat je bio vrlo ljut, pa je pucao u sto. Poslao sam ga kući.

Devojka se osmehnu i obgrli kockara oko struka.

— Da li me voliš, Pole?

— Da...

— Hoćeš li me oženiti?

— Da — odvrati ponovo Nuri, svlačeći košulju. Kada se konačno svukao, zadovoljno je skinuo svilenu maramu sa devojke i legao preko nje. — Imaš čarobno telo, Huanita.

Devojka prede prstima preko leve dojke i upita:

— A grudi? Da li ti se dopadaju?

— Da. Ti si božanstvena.

— I ti si. Nikada nisam videla tako lepog muškarca! Želim da me voliš! Stalno! Bez prekida!

Nuri se zagonetno osmehnuo i uronio glavu među devojčine grudi.

Dva sata kasnije, po buci koja je dopirala ispred krčme, zaključio je da se događa nešto što ima veze sa njim, i lagano se izvukao iz kreveta. Huanita je spavala obasjana nekom unutrašnjom srećom. Kockar se hitro obukao i neprimetno izvukao iz sobe. Došao je do stepenika, a tada mu je pritrčao krčmar Smit.

— Gospodine Nuri!... Don Mandez je pred krčmom! Čeka vas da izađete!

— Da li je sam?

— Sa sinovima! Naoružani su i žele da vas ubiju!

Nuri se osmehnuo i pritegnuo pojas sa revolverom. Došao je do šanka, upalio cigaru i, laganim korakom, izašao na trem.

Četiri jahača su smirivali konje pred krčmom. Najkrupniji, rančer Don Mandez, upravo je naređivao sinovima da sjašu sa konja.

Nuri dođe do ivice trema i viknu:

— Bolje ostanite u sedlima! Ne bih želeo da imam celu porodicu Mandez na duši!

Don Mandez ga je srdito prostrelio pogledom, a zatim je sjahao sa konja. Njegovi sinovi učiniše isto. Laganim korakom su krenuli prema Nuriju.

Nuri je i dalje hladnokrvno pušio.

Odjednom je podigao ruku i rekao:

— Dosta ste se primakli! Iz ove daljine ću vas sasvim lako poskidati!

— Imaš đavolski smisao za humor, Nuri! — reče Don Mandez, podižući pušku. — Ali, ovaj put ćeš umreti!

Nijedan od četvorice Mandeza nije video kada se u Nurijevoj ruci stvorio kolt. Prvi je bio pogođen stari Don, a zatim najstariji sin. Dva mlađa Mandeza su zapucala, ali se Nuri bacio u stranu i sa nekoliko metaka izrešetao još jednog. Podigao je revolver da ubije i poslednjeg, ali je udarna igla udarila u praznu čauru. Opsovao je u sebi, shvativši da je ostao bez metaka, odbacivši revolver, pođe rukom prema džepu u kojem mu se nalazio pištolj.

Ali, Horhe Mandez je bio brži. Opalio je metak iz puške ispred samih Nurijevih nogu i uzviknuo:

— Ne miči se, Nuri! Napraviš li još samo jedan nagao pokret, ubiću te bez razmišljanja!

Nuri se osmehnu i lagano se diže iz prašine.

A Horhe Mandez je počeo lagano da mu prilazi. Na licu mu je lebdeo užasnuti osmeh pobede pomešan sa bolom zbog smrti najrođenijih.

— Mučiću te, Nuri! Proklinjaćeš dan kada si se rodio! Hiljadu puta ću te ubiti, pre nego što zaista umreš!

— Ne znam da li ćeš znati to da učiniš, Horhe — odgovori mirno Nuri.

— Ne brini! Umiraćeš polako! Satima i danima, pre nego što ispuniš tu svoju đavolsku dušu! Sreća te je na kraju, ipak, izdala!

Tog trena je iz tame odjeknuo pucanj iz puške i Horhe Mandez, sa zaprepašćenim izrazom lica, pade u prašinu, tik pred Nurijeve noge.

Nuri ga okrenu vrhom čizme na leđa i reče:

— Kao što vidiš, sreća me nije izdala. Adios, Horhe, videćemo se u paklu!

Bil Morgan zaustavi konja nedaleko od Nurija i, klimnuvši glavom, vrati pušku u futrolu.

— Izgleda da si imao nekih problema, Pole? — reče, smešeći se.

— Malih... Otkuda ti, Bile?

— Pa, recimo da ponovo okupljam staro društvo. Interesuje li te banka u Bladhilu?

Nuri je nekoliko trenutaka razmišljao, a zatim klimnuo glavom.

— Zašto da ne? Novac mi nije potreban, ali za ljubav starih vremena poći ću sa tobom. Ko je još u igri?

— Prva liga, Pole. Ali, pričaćemo putem. Biće bolje da požuriš po konja. Ovde će uskoro za tebe biti vrlo vruće.

Nuri je samo nekoliko sekundi razmišljao, a zatim uhvati uzde jednog od Mandezovih konja.

— Konj je konj... Pa, idemo li, Bile?

Morgan nije uspeo da odgovori, jer je iz krčme izletela Huanita, i užasnutim pogledom osmotrila leševe oca i braće.

Pogled joj se zatim zaustavio na Nuriju.

— Šta si to uradio, Pole?!

— Izazvali su me, Huanita... Znaš da sam voleo tvog oca? Želeo je da me ubije.

— I gde ćeš sada?

— Moram sa ovim gospodinom obaviti jedan posao u Arizoni. Drago mi je što sam te upoznao, Huanita!

— Ostavljaš me?! Tek tako?! Ti si zlikovac, Pole!

— Trebala si to pretpostaviti čim si me upoznala! Žao mi je zbog tvojih... nisu me smeli dirati.

— Gorećeš u paklu, Pole! — viknu devojka, pokušavajući da uhvati za uzde Nurijevog konja.

Francuz je udari vrhom čizme i devojka pade u prašinu.

Nuri odmahnu glavom i reče:

— Zaista preteruješ, Huanita! Ista si kao i tvoja braća!

Devojka je nemoćno počela da vrišti, proklinjući Nurija.

— Ubiću te! Pronaći ću te na kraju sveta, Pole, i ubiti! Od sada ću živeti samo za osvetu!

Nurijevo lice se odjednom izdužilo.

— To nisi smela reći, Huanita! — Nuri je hitro izvukao revolver i uperio ga u devojku.

Huanita zapanjeno ustade i odmahnu glavom.

— Zar bi mogao da pucaš u mene?! U mene koja sam te volela više od roditelja?! Ti si sam đavo, Pole! Hajde, imaš li toliko hrabrosti da povučeš oroz?! Pronaći... — Devojka nije uspela da završi rečenicu, jer je iz Nurijevog revolvera suknuo plamen i metak pogodio devojku posred grudi.

Nuri vrati kolt u futrolu i, pogledavši Morgana, reče:

— Luda porodica, Bile! Hajdemo odavde!

*

Hoze Alvarado je ležao na drvenom krevetu i tupo zurio u prljavu tavanicu. Odjednom je začuo kako neko prilazi vratima tamnice. Lagano je ustao i ugledao šerifovog pomoćnika Votersa i starog Zaheda.

Voters se prezrivo nasmejao i pokazao na starca.

— Dobio si posetu, melezu! Konačno da i tebe neko poseti u zatvoru!

Alvarado je pogledao Zaheda i lagano mu klimnuo glavom.

— Zdravo, stari. Šta ima novo u gradu?

Starac uhvati gvozdene rešetke i odgovori:

— Skoro ništa, Hoze. Konji nam dobro napreduju. Na jesen ćemo moći da ih teramo na jug. Čuo sam od šerifa da ćeš ostati u zatvoru još mesec dana.

Alvarado nije reagovao na starčeve reči. Sa njegovog tamnoputog lica se nije moglo ništa pročitati.

— Zašto me Rozita ne posećuje?

Zahedovo čelo se namrštilo.

— Znao sam da ćeš to pitati... U grad se vratio Džim Silvers. Došao je sa dvojicom bitangi i stalno je u krčmi. Rozita se ne odvaja od njega, mada sam joj rekao da ćeš je prebiti kada izađeš iz zatvora.

Hoze Alvarado je ponovo zamišljeno klimnuo glavom.

Pokazao je prema kraju hodnika i rekao:

— Idi, Zahedo. Pazi na konje i ne brini o Roziti. Ona je samo moj problem.

Starac pozdravi Alvarada, i nestade u dugom hodniku.

Pre nego što će otići za starcem, Voters se naceri i reče:

— Izgleda da ti ženska nabija rogove? Zaista si ti srećan čovek, Alvarado!

— Ti si budala, Voterse — odgovori hladnim, bezbojnim glasom Alvarado.

— Pazi šta pričaš, melezu! Mogao bih ući u ćeliju i polomiti ti kosti! Izgleda da si zaboravio batine od prošlog meseca?!

Alvarado nije ništa odgovorio. Odvojio je pogled od Votersa, i spustio se na krevet.

A šerifov pomoćnik je prezrivo pljunuo u ćeliju i nestao u hodniku.

Padala je noć, kada je Alvarado podigao prekrivač kreveta, i izvukao kratku gvozdenu šipku oštrog vrha.

Stavio ju je u rukav i viknuo:

— Voterse?!

Šerifov pomoćnik je ušao u hodnik i ljutitim pogledom prostrelio Alvarada.

— Šta se dereš, mazgo?! Od tebe ne mogu ni da spavam!

— Ti si budala, Voterse — reče Alvarado.

— Šta?! Izazivaš?! — Voters je dograbio drvenu batinu i počeo da otključava vrata ćelije. — Izgleda da te zaista moram malo izbatinati! Sutra ćeš biti poslušniji od bubice!

Onog trena, kada je otključao vrata i ušao u ćeliju, iz Alvaradovog rukava je izleteo komad šipke i zabio mu se posred grudi. Na Votersovom licu se pojavio izraz zapanjenosti pomešan sa čuđenjem.

— Ti! . . . — uzviknuo je i pao kraj Alvaradovih nogu.

Melez je lako preskočio njegov leš i, dugim hodnikom, stigao u šerifovu kancelariju. U kancelariji nije bilo nikog, ali on, ipak, oprezno čučnu i dopuza do Votersovog stola. Otvorio je gornju ladicu i izvukao sedam noževa za bacanje.

Uvuko ih je pod odeću i zadovoljno se vratio u hodnik. Prošao je kraj svoje ćelije u kojoj se nalazio Votersov leš, i stigao do sporednog izlaza iz zgrade. Otvorio je oprezno vrata i našao se u prolazu između dve zgrade. Iz pravca krčme su dopirali bučni ljudski glasovi i on krenu tamo. Tama mu je bila saveznik, i on lako pretrča glavnu ulicu Sonore. Nekoliko sekundi je zamišljeno stajo kraj glavnog ulaza u krčmu, a zatim hitro uđe.

U krčmi je bilo desetak gostiju. Nekoliko kaubija, krčmar, barmen i, što je za Alvarada bilo najvažnije, Silvers. Krádljivac konja je sedeo za stolom u uglu krčme, u društvu dvojice razbojnika i Rozite. Kada je ugledao Rozitu kako sedi na Silve-

rovom kolenu, na Alvaradovom licu se pojavila duga, duboka bora.

Prvi su ga primetili krčmar i barmen.

Po Alvaradovom licu, barmen je zaključio šta se sprema i žurno je krenuo prema njemu.

— Stani, Hoze! Gazda ne dozvoljava da se u krčmi pravi nered!

Alvarado je skoro neprimetno podigao sa stola najbližu bocu i udario barmena u glavu. Potom je prošao kraj njega, kao da ne postoji.

Od društva za Silversovim stolom, prva ga je primetila Rozita. Na devojčinom lepom, tamnoputom licu se pojavio izraz zapanjenosti i straha.

— Hoze?! — rekla je. — Zar si izašao iz zatvora?

— Da, zbog tebe, Rozita! Preterala si!

Rozita se obisnu Silversu oko vrata i reče:

— Džimi me voli i, obećao je, da me nikada neće tući! Zatim, mnogo je bogatiji od tebe! Ti si tek malo bolji od prosjaka, Hoze!

— Dođi ovamo, Rozita! — reče Alvarado. — Razgovaraćemo kod kuće!

Krupni Džim Silvers odjednom odgurnu devojku i ljutito reče:

— Ona je od sada moja, Alvarado! Ti si sitan lopov, i ne možeš zadovoljiti sve njene prohteve! Gubi se, ili ćeš zažaliti!

— Osudio si sebe na smrt, Silverse— reče hladno Alvarado, i ruke mu munjevito poleteše prema noževima.

Silvers je pokušao da ustane, ali ga je nož, bačen neverovatnom brzinom, pogodio posred grudi. I drugi razbojnik je pokušao da ustane iz stolice, ali je i njega Alvaradov nož prikovao. Treći razbojnik je izvukao kolt i, skočivši u stranu, počeo da puca ne vodeći računa o meti. Bio je toliko neprecizan, da je jednim metkom pogodio Rozitu. Užasnuto je ispalio sve metke, a kada je shvatio da mu je oružje neupotrebljivo, počeo je nemoćno da psuje.

Alvarado je ustao iz zaklona i pogledao ga

— Pogodio su Rozitu, pseto!

Razbojnik je uplašeno kleknuo na pod i počeo da moli Alvarada.

— Oprosti mi! Sasvim slučajno sam je pogodio! Biću ti sluga do groba, Alvarado, samo mi poštedi život!

— Mrtav si — reče Alvarado i munjevito zavitla nož u razbojnikov stomak.

Ni ne gledajući razbojnika koji se mučio na podu, Alvarado priđe Roziti i podiže joj glavu. Devojka je još bila živa.

Prepoznala je Alvarada i teškom mukom procedila:

— Ti si veliko dubre, Hoze!. . . — Sledećeg trena je bila mrtva.

Alvarado je pusti na pod, i hitro pođe prema vratima. Izašao je iz krčme i skočio na najbližeg konja. Nešto kasnije, jahao je u pravcu svoje male kolibe.

Zahedo nije bio iznenađen što ga vidi.

— Znao sam da ćeš nešto preduzeti. Ali, bilo bi bolje da si izdržao tih mesec dana u zatvoru. Rozita nije bila vredna truda. Uvek te je varala

Alvarado ljutito prekinu starca:

— Više nećemo razgovarati o Roziti! Moram pobeći u brda, jer će šerif, najkasnije, ujutro organizovati poteru.

— Znači, ponovo se vraćaš razbojničkom životu? Šta da radim sa konjima?

— Prodaj ih . . . — Alvarado je odjednom napregnuo sluh i prišao prozoru. — Nekog ima napolju! Ne-

moguće da je šerif tako brz! Ugasi lampu!

Starac je hitro dunuo u petrolejsku lampu i u kolibi je zavladala tama. Alvarado je nečujno otvorio vrata i kliznuo u malo dvorište. Pritajio se iza bureta za kišnicu, osluškujući kako dva jahača silaze sa konja.

Morgan pokaza na kolibu zavijenu u tamu i upita Nurija:

— Šta misliš, gde se sakrio?

Nuri se tajanstveno osmehnu i odgovori:

— Verovatno je već izašao iz kolibe . . . Kladim se u sto dolara da je sakriven iza onog bureta i da nas vreba.

Alvarado se lukavo osmehnuo i izašao iz zaklona.

— Čak i u klađenju si nepogrešiv, Nuri.

Francuz se osmehnu i klimnu glavom.

— Kockarska sreća, Alvarado.

— Šta radite ovde?

Morgan pogladi brkove, a potom raširi ruke.

— Došli smo da te vidimo, Hoze. Vuče nas nostalgija za starim vremenima.

— Pa, moraću vas obradovati. Ubio dam šerifovog pomoćnika u Sonori i ovde će uskoro sve vrveti od ljudi željnih moje krvi.

— U tom slučaju, najbolje da pođeš sa nama. — Morgan palcem pokaza iza leđa i dodade: — U Arizoni nas čeka veliki posao, Hoze. Stotine hiljada dolara! Toliko novca nećeš zaraditi ni da sto godina trguješ konjima!

Alvarado je samo nekoliko sekundi razmišljao.

— Nemam izbora . . . Sačekajte da osedlam konja!

Deset minuta kasnije, tri jahača su žurno nestala u pravcu severa.

*

Kočija je lagano napredovala lošim kamenim putem prema Lamezi. U kočiji su se nalazila četvoro putnika: nizak, dežmekast pop koji je putovao u Lamezu da preuzme tamošnju crkvu, sredovečna gospođa Mortimer koja je išla u posetu sinu, mladi šerif Klint Kalman koji je sprovodio četvrtog putnika — osuđenika Slima Donela.

Gospođa Mortimer je uzela lepezu i počela da se hladi, ujedno ljutito posmatrala Donela.

— Kada ste se poslednji put okupali? Odeća vam se oseća na stajsko gnojivo.

Slim Donel nije ništa odgovorio. Mračnim pogledom je presekao ženu, a zatim se ponovo upiljio u tačku iznad Kalmanove glave.

Gospođa Mortimer kratko pogleda popa koji je svaki čas brisao orošeno čelo, i reče:

— Oče, da li biste bili ljubazni da malo više odškrinete prozor? Ovaj robijaš smrdi, kao hiljadu krava!

Pop odškrinu prozor, a zatim prezrivim pogledom osmotri Donela.

— Da li ti imaš jezik, bitango?! Da se nalaziš u nekoj krčmi, pričao bi na sav glas!

Donel ponovo nije odgovorio.

Umesto njega, javi se Klint Kalman:

— Slim Donel ne voli mnogo da priča, oče. Ali, izgleda da ne voli ni život. Zbog onoga što je uradio, visiće na najvišem drvetu Lameze.

Gospođa Mortimer se uhvati za grudi i uplašenim glasom upita:

— Sigurno je silovao neku uglednu gospođu?!

— Ne. Ubio je gradonačelnika Polarda. Uspeo je da pobegne, ali ga je šerif u Amarilju uhvatio.

Pop se prekrsti i reče:

— Takvog zaista treba okačiti o drvo! Ko nema obzira prema drugim ljudima, ne zaslužuje bolju sudbinu.

— Pogledaj samo kakve ima ruke! — zgražavala se dalje gospođa Mortimer. — Pravi medved! Ipak, mislim da je silovao neku gospođu!

— Nije nikog silovao! — reče Kalman.

— Ne bih ja njega obesila! Našla bi tanak, elastičan prut i svaki dan ga šibala po debelom mesu! Tako bi ga dovela u red, da posle mesec dana ne bi smeo ni mrava da zgazi!

Pop iznenada izvuče iz odeće krst i prinese ga Donelu.

— Hajde, poljubi krst! Bog će ti oprostiti grehe!

Donel ponovo nije reagovao. Njegov mračan pogled se tek na tren zaustavio na oznojanom licu popa.

— Nećeš da poljubiš krst?! — uzviknu pop. — Đavo je ušao u tebe, i dobro je što ćeš visiti!

Gospođa Mortimer neodlučno odmahnu glavom i reče:

— Ja bih njega, ipak prutom . . .

Klint Kalman pokaza kroz prozor na ogoleli brdski pejzaž:

— Ovo je bila njegova teritorija. Tu, u tim brdima, se nalazi logor, iz kojeg je kretao u pohode.

Kočije su iznenada naišle na deo puta posut sitnim kamenjem i svi putnici su počeli da poskakuju na svojim sedištima.

— Kakav odvratan put! — uzviknu gospođa Mortimer. — Na istoku su putevi ravni poput površine ogledala!

Tog trena se dogodilo nešto što je užasnulo, troje putnika, a najviše Klinta Kalmana. Slim Donel je iznenada ispružio ruke, snažno zgrabio Kalmana za prsluk i tresnuo ga o vrata kočije. Udarac je bio toliko silovit da su se vrata polomila i Kalman izleteo iz kočije. A Donel je napregnuo mišice, tako snažno da mu se na vratu pojavila svaka žila, i nadljudskom snagom pokidao lanac kojim je bio okovan.

Pop i gospođa Mortimer su se užasnuto povukli u najdalji ugao kočije.

Donel se osmehnu i reče popu:

— Pa, situacija se odjednom promenila. Čini mi se da si rekao kako treba da visim?

— Samo sam se šalio, sine! — drhtao je pop. — Ja sam božiji čovek, i želeo sam da pomognem tvojoj duši da ne završi u paklu!

— Ako pakao postoji, verujem da je pun popova! — Donel se potom obrati gospođi Mortimer: — A vi bi ste me prutom? Zaslužili ste da vas kaznim!

Gospođa Mortimer raširi ruke.

— Dobro, neću se braniti! Znam kakav ćete gnusan čin izvršiti nada mnom!

— Rekao sam da ste zaslužili kaznu, ali ne i da ču vas kazniti. Sa vama je najbolje nemati nikakva posla.

— Kakav ste vi razbojnik?! — uzviknu gospođa Mortimer. — Na istoku sam slušala grozne priče o vama!

— Ljudi preteruju, gospođo...

Kočije su iznenada stale, i Donel se pripremio za skok. U trenutku kada se na vratima pojavio pratilac kočije, Donel ga snažno pogodi pesnicom u vilicu. Udarac je bio vrlo snažan, jer je pratilac bez reči pao onesvešćen u prašinu. Donel hitro iskoči iz kočije i izvuče kolt iz futrole onesvešćenog čoveka. Uperio ga je u kočijaša i naterao ga da siđe.

— Tako! Sada ste svi na okupu! — reče, kada je kočijaš stao kraj popa i gospođe Mortimer. — Vratićete se po šerifa i odneti ga u Lamezu! Reći

ćete ondašnjim predstavnicima zakona da je to poklon od Slima Donela!

—Đavo ti je uzeo dušu! — reče pop, uperivši prst u gorostasa.

— Skloni taj prst — odbrusi namrgođeni Donel — ili ću ti ga zabosti tamo gde si najdeblji!... Hajde, vratite se po Kalmana! Nadam se da je slomio vrat!

Kada su troje ljudi nestali na zavijutku puta, Donel odveza šerifovog konja i, popevši se u sedlo, žurno ga potera među poznata brda.

Posle četiri sata stigao je u blizinu svog skrovišta, ali ga je dim iz male brvnare naterao da bude oprezan. Zažalio je što se nije bolje naoružao i prezrivo je osmotrio revolver koji je oteo od pratioca. Zaustavio je konja u grmlju komonike i dubokom jarugom krenuo prema brvnari. Tri osedlana konja su ga upozorila da ima posla da trojicom ljudi i on, u širokom luku, obiđe životinje, pazeći da ga ne osete.

Imao je preko sto kilograma, ali je, kada je trebalo, znao da bude izuzetno vešt i pokretljiv. Bešumno je došao do kolibe i prišao vratima. Nameravao je da iznenada uleti unutra i pobije nezvane goste.

Ali, tek što je izvukao kolt, a kroz vrata se začuo glas:

— Hajde, Slime, ne treba da se kriješ u vlastitom domu!

Slim Donel se osmehnuo krajičkom usana i otvorio vrata brvnare.

Morgan, Nuri i Alvarado ga pozdraviše.

Donel klimnu glavom i odloži revolver na sto.

— Mislio sam da su neke bitange...

Morgan se osmehnuo.

— Pa, baš i nismo anđeli. Kako si, gomilo mišića?

Donel sede za sto i zubima otvori bocu viskija. Jednim gutljajem proguta mnogo pića, a zatim zadovoljno coknu jezikom.

— Odlično! Neki šerif me je uhvatio u Amarilju, ali sam uspeo da pobegnem... A šta vas trojica radite ovde?

— Tražimo tebe — odvrati Morgan. — Potreban si mi za jedan posao, Slime. Sećaš li se banke u Bladhilu?

— Kako da ne! Želiš da je opljačkaš?

— Da, uz vašu pomoć. Biće to naš najveći poduhvat, posle kojeg više nećemo morati da »radimo«.

Donel zamišljeno prede šakom preko brade.

— Zagrizao si suviše tvrd zalogaj. Tu banku je nemoguće opljačkati.

— Moguće je, stari moj.

— I Čili Lešinar je mislio kao ti, pa sada pljačka banke u paklu. Sa dvadeset ljudi je upao u Bladhil, ali nije stigao dalje od trema banke. Svi su izginuli.

— Čili je bio budala! Isto tako, bio je okružen ljudima koji su celog života krali samo kokoške. Može li se sa takvim ljudima opljačkati banka?

— U redu, ali ne razumem kako nameravaš da je opljačkaš?

—Pa, izabraćemo drugi put od onog koji je izabrao Čili. Nećemo jurišati kao muve bez glave, već ćemo ući na zadnji ulaz, otvoriti sef i uzeti šta nam treba.

— A kako ćeš otvoriti sef? Imaš li šifru?

— Ne, ali za čoveka veštih prstiju nijedan sef nije problem.

Donel zamišljeno pogleda Morgana.

— Misliš na Larigana? Koliko znam, nalazi se u zatvoru San Diablo.

— Da, ali uskoro izlazi. Poznajem

jednog čuvara zatvora. Guverner je pomilovao petoricu osuđenika, među kojima i Larigana. Tako će nas ponovo biti pet, kao u dobra, stara vremena. Sećate li se? Žarili smo i palili u tri države. Proganjali su nas šerifi, rendžeri, vojska... ali,niko nije mogao da nas uhvati! Istorija će se ponoviti!

— Znači, idemo po Larigana? — upita zamišljeno Donel.

— Da — reče Morgan i ustade od stola. — Trebaće nam tri dana da stignemo do San—Diabla. Stići ćemo u trenutku kada Larigan izađe iz zatvora.

Dok je Morgan izlagao svoj zločinački plan Donelu, kočija koja je nosila Kalmanov leš, stigla je u Lamezu. U blizini se odmah našlo desetak građana.

Iz šerifove kancelarije je izašao šerif Džonson, u pratnji šerifa Džemsa Kalmana.

— Vaš sin se odlično snašao u Lamezi — rekao je Džonson, visokom, namrštenom šerifu, srednjih godina. — Za koju godinu će poći stopama svog slavnog oca.

Džems Kalman nije reagovao na kompliment.

Pokazao je prema grupi uzbuđenih građana okupljenih oko kočije.

— Izgleda da se nešto dogodilo.

Istog trena i Džonson je shvatio da se događa nešto neuobičajeno. Žurno se progurao kroz gomilu i zapanjeno zastao ispred leša Klinta Kalmana, položenog na veliko indijansko ćebe, ispred kočije. Prvo što je učinio, bilo je da se okrene i pogledom potraži Džemsa Kalmana. A Kalman je stajao iza njega i takođe gledao u sinovljev leš. Blago je odgurnuo Džonsona i podigao Klintovu glavu. Nekoliko sekundi je zurio u hladno i beživotno Klintovo lice, a zatim mu se pogled zaustavi na uplašenom kočijašu.

— Šta se dogodilo?

— Onaj bandit nas je sve iznenadio! Šerifa je izbacio iz kočije, a pratioca onesvestio. Udario ga je toliko snažno da mu je potpuno smrskao vilicu!

Kalman se okrenuo Džonsonu.

— Kako se zove taj bandit kojeg je Klint trebalo da sprovede?

— Slim Donel. Vrlo opasna bitanga! Ima preko dvadeset ljudi na duši.

Kalman ustade i odlučnim pokretom skide zvezdu sa košulje.

Pružio ju je Džonsonu.

— Pronaći ću Donela...

Džonson zbunjeno raširi ruke.

— A govor koji treba da održite povodom osnivanja Lameze?

— Moraćeš da se šališ — procedi Kalman i, odgurnuvši nekoliko građana, pođe prema svom konju, privezanom za stub ispred Džonsonove kancelarije.

*

Stražar Simson priđe razvijenom muškarcu koji je, sa desetak drugih robijaša, kopao kanal, i reče:

— Džoni, zove te Brandon!

Džoni Larigan podiže glavu i, osmotri stražara, odloži kramp. Lako je iskočio iz kanala i pošao za Simsonom.

— Da li znaš zbog čega me traži?

Simson sleže ramenima.

— Nemam pojma, ali šuška se da je guverner pomilovao neke osuđenike. Možda si i ti među pomilovanim. Ne bi me čudilo.

Larigan nije ništa rekao. Došao je do vrata kapetana Reda Brandona i tiho pokuca.

Kada je iznutra dobio odobrenje da uđe, otvorio je vrata i našao se u

prostranoj Brandonovoj kancelariji.

Kapetan Brandon je bio čovek pedesetih godina, visok, proćelav, dugog koščatog lica.

Kada je Larigan ušao, klimnuo mu je glavom i ponudio viskijem.

Larigan odbi.

Brandon natoči sebi i sede u stolicu.

— Možda te čudi što te nudim viskijem, Džoni, ali od danas si ti slobodan čovek! Iz našeg zatvora guverner je pomilovao jedino tebe. Mislim da si to i zaslužio.

—Slobodan sam? — upita mirno Larigan.

— Da, kao ptica na grani! Naravno, pomilovanje se mora pročitati pred celim zatvorom. Ali, kada si čekao pet godina, moći ćeš da sačekaš i sat vremena.

— Hm, sada bih zaista mogao da popijem jedan viski! — reče Larigan. — Da li ste vi poslali guverneru moje karakteristike?

— Da — odgovori Brandon, sipajući viski u čašu. — Za pet godina koliko si ovde, od najopasnijeg revolveraša i provalnika Teksasa, pretvorio si se u primernog i zrelog čoveka. Znam da društvo sa tobom neće imati nikakvih problema, kad izađeš na slobodu.

— Da, oružje više neću ni dotaći. To sam čvrsto odlučio.

— Kuda ćeš poći?

— Ne znam... negde na sever. Imam nešto ušteđenog novca, ali moram raditi još par meseci da bih mogao kupiti mali ranč. Voleo bih da se bavim uzgojem stoke.

— Verujem da ćeš imati uspeha. Inače, mogao si ostati i ovde. Za vrlo kratko vreme bi postao najbolji čuvar.

Larigan se osmehnu i odmahnu glavom.

— Ne... kolt se više neće vratiti mojoj ruci. Da sam sa dvadeset godina bio pametniji, ne bih pet godina proveo u zatvoru.

— Svaka se škola plaća. Ipak, znam da je zatvor od tebe stvorio čoveka. Imaš veliko iskustvo iza sebe, i brzo ćeš nadoknaditi propušteno.

Larigan je slegao ramenima i, deset minuta kasnije, izašao iz Brandonove kancelarije.

Sat kasnije, bio je slobodan čovek. Ponovo je na sebi imao svoje staro odelo, kožnu košulju, pantalone i »stetson« šešir.

Simson je, konačno, iz metalne kasete izvukao opasač sa koltom i zadivljeno pogledo dršku od slonove kosti.

— Petnaest zareza?! Sredio si petnaest ljudi, Džoni, i dobio svega osam godina zatvora?! Zaista si imao sreće!

— I previše — odgovori Larigan, i pokaza na kolt. — Zadrži ga.

Simson odmahnu glavom.

— Ne smemo ništa uzimati od osuđenika. Čak ni od bivših. A zaista bih voleo da imam tvoj kolt!

Larigan rašriri kožnu torbu i reče:

— Baci ga ovde na dno. Verovatno će tu i zardati.

Nešto kasnije, Simson je ispratio Larigana do glavne kapije.

— Pa, drago mi je što sam te upoznao, Džoni. Želim ti da uspeš kao slobodan građanin, i da više nikada ne kreneš putem kriminala... Hej, izgleda da te neko čeka!

Larigan se okrenuo i na brdu, udaljenom pola kilometra od zatvora, ugledao četvoricu jahača.

Nije mogao da ih prepozna, ali, ipak, odmahnu glavom.

— Ne verujem da mene čekaju. Niko ne zna da danas izlazim iz zatvora. A i nema ko da me čeka. U životu sam imao vrlo malo prijatelja.

— Larigan se pozdravio sa Simsonom i uzjahao konja. Prašnjavom stazom kojom je pre pet godina stigao u San Diablo, krenuo je na sever.

Ipak, krajičkom oka je motrio četvoricu jahača. Što im se više približavao, sve je više shvaćao da je Simson bio u pravu. Oni su njega čekali. Lako je prepoznao Morgana, Nurija, Alvarada i Donela. Na čelu mu se stvorila oštra, duboka bora.

Došao je do njih i samo im blago klimnuo glavom. Potom je nastavio da jaše, kao da se javio slučajnim prolaznicima.

Donel se lupi po čelu i pogleda Morgana.

— Šta mu je?!

— Nemam pojma — odgovori zamišljeno Morgan.

— Možda je poludeo? Toliko su ga tukli u zatvoru da je totalno skrenuo! Šteta! Mislio sam da njega ništa ne može slomiti.

Morgan namrgođeno potera konja za Lariganom i uskoro je jahao kraj njega.

— Zdravo, Džoni! Zar nisi obradovan što vidiš stare prijatelje?

— Ja nemam prijatelje, Morgane. Šta želiš?

— Imam u vidu najveći posao koji ćemo izvesti nas petorica. Sećaš li se banke u Bladhilu?

— Ne.

— Hajde, seti se! Znam da si joj se ti najviše divio, kada se otvorila.

Larigan je odjednom zaustavio konja i pogledao Morgana u oči.

— Ne sećam se banke u Bladhilu, Bile! Više me nikakav razbojnički poduhvat ne interesuje! Razumeš?!

Morgan ljutito raširi ruke.

— Ali, računao sam na tebe! Ko će otvoriti sef?!

— Već ćeš ti naći novog čoveka. Ja više ne radim. Imao sam pet godina vremena da o svemu razmislim! — Larigan je iznenada poterao konja, ostavivši iza sebe zbunjenog Morgana.

Prošao je čitav minut, pre nego što se Morgan prenuo iz razmišljanja i rukom pozvao trojicu razbojnika.

— Pa? — upita Nuri.

Morgan zamišljeno odmahnu glavom.

— Kaže da više ne želi da se bavi našim zanatom.

— Larigan?! Mora da se šališ?

— Nikada nisam bio ozbiljniji. Zatvor ga je, zaista, promenio.

Donel se kucnu kažiprstom po slepoočnici.

— Poludeo je! Toliko su ga šibali da je potpuno omekšao.

Morgan zamišljeno odmahnu glavom.

— Ne znam šta su mu učinili, ali to nije onaj Džoni Larigan kojeg poznajemo!

— I šta ćemo sada? — upita Alvarado. — Bez stručnjaka za otvaranje kase, moraćemo promenuti čitav plan napada na banku.

Morgan se ljutito udari pesnicom u dlan.

— Vraga ćemo odustati! Ta bitanga nam se mora pridružiti, ili ću ga ubiti! Pratićemo ga i videti šta radi. Već ćemo pronaći neki način da ga prisilimo da nam pomogne!

Hoze Alvarado zamišljeno sleže ramenima.

— Zaboravljaš ko je Larigan? Ako se sukobimo sa njim, neko će poginuti.

— Može da pogine samo on! Pet godina je čamio u zatvoru, a mi smo za to vreme postali veštiji!... Da li si se uplašio Alvarado?

Melez prezrivo odmahnu glavom.

— Ne, samo sam se setio kako je nekada pucao. Između vas dvojice

je uvek postojao rivalitet ko je bolji. Donel i Nuri su bili naklonjeni tebi, a ja njemu. — To je bilo nekad. Sada ne bi imao nikakve šanse protiv jednog od nas.

— Možda, ali zaboravljaš da je on prirodan talenat. Njemu nije potrebna vežba.

— Lupetaš, Hoze! Svakom čoveku je potrebna vežba, pa i tim tvojim prirodnim talentima!... Ali, već će Džoni Larigan igrati kako ja sviram!

*

Nensi Tejlor je lagano jahala konja po valovitom brežuljku koji se nadnosio nad rekom Pekos. Devojka je bila potpuno prepuštena milovanju vetra sa reke i tek je blago stezala uzde. Konj je došao do velike brvnare okružene trošnim koralima i počeo da čupka sočnu travu.

Devojka je zainteresovano pogledala prema vratima brvnare i viknula:

— Samuele?!

Niko joj nije odgovorio. Tek kada je treći put uzviknula isto ime, iz brvnare je izašao nizak, krivonog starac, duge, zapuštene brade. Starac se očigledno probudio, jer je nekoliko puta zevnuo i uhvatio se za potiljak.

— Dobar dan, gospodice Tejlor. Uh, dobro je što ste me probudili! Noćas sam se opio sa vašim kaubojima! Glava me podseća na košnicu punu ludih pčela!

Devojka se vragolasto osmehnu.

— To je od pića! Alkohol uništava moždane vijuge, čika Same. Trebalo bi da prestanete da pijete i da se prihvatite nekog posla.

— Ja?! Najbolje znam da pijem viski! Celog života sam samo to radio. Ali, nekada je viski bio bolji, i glava me nije toliko bolela.

— Viski je isti kao i pre pedesetak godina, ali ste vi stariji.

— U pravu ste. Trebao sam se pre pedeset godina oženiti Sarom Triman, zvanom Haubica. Sada bi već imao unuke. Naravno, ako me Haubica, pre toga, ne bi sahranila. Da li sam vam pričao o tome koliko je Sara Haubica mogla da popije viskija?

— Najmanje pedeset puta... Otac je saznao da živite u ovoj brvnari i malo je nedostajalo pa da pošalje kauboje i onog odvratnog Bentona da vas otera. Jedva sam uspela da ga uverim kako ste vi divan starac.

Starac sleže ramenima.

— Zahvalan sam vam. Eto, obećavam da ću se odseliti do proleća. Sada je vrlo teško naći smeštaj, a ova brvnara je i onako prazna.

— Vratite se na spavanje, čika Same! — reče devojka i podbode konja.

Starac namignu i dobaci:

— A ti pazi da ne naletiš na nekog momka!

— Eh, u ovom kraju nema momka za mene! Do viđenja!

Devojka je poterala konja uskom, zapuštenom kolskom stazom i uskoro se našla među brdima. Bila je izvrsno raspoložena. Ponekad je volela da tako jaše opuštena u sedlu, ne razmišljajući ni o čemu. Bila je srećna što je okružena nedodirnutom prirodom. Upravo se opustila u sedlu, kada je konj odjednom poskočio i skoro je bacio iz sedla. Kako je bila izvrstan jahač, krajnjom veštinom je uspela da se održi u sedlu. A konj je napravio još nekoliko skokova ispred zmije na putu, a potom je jurnuo u divlji galop. Nensi je pokušala da ga smiri, ali izbezumljena životinja kao da nije čula gospodaricu. Održavajući se u sedlu, Nensi je iznenada shvatila da pomahnitala životinja juri pravo prema ivici kanjona čijim dnom je prolazio put za Ronston. Užasnula se pri pomisli

šta će se dogoditi ako životinja ne stane pred ambisom i ponovo je pokušala da je smiri. Ali, životinja nije reagovala na njeno milovanje po vratu. Od muke, Nensi nemoćno zaplaka. Tada je sa svoje desne strane ugledala jahača. Jahač je očigledno shvatio šta se događa, jer je poterao svog konja u najbrži galop želeći da sustigne pobesnelog konja. Radilo se o sekundama, jer se devojčin konj nalazio svega desetak metara od ivice ambisa. Već je videla sebe kako pada, kad je ugledala nepoznatog jahača kako sa svog konja skače na nju. Pod njegovom težinom pala je sa konja, u trenutku kada su oba konja odletela u provaliju.

Na tren je užasnuto prekrila oči šakom, a zatim je pogledom potražila svog spasioca. On je već bio ustao i otresao prašinu sa kožnog odela. Prišao joj je i pomogao da ustane.

— Da li ste se povredili, gospođice?

— Ne... Hvala vam! Dugujem vam život — odvrati devojka.

— Ne treba da mi se zahvaljujete. Dužnost je pomoći drugom čoveku.

Devojka se osmehnu i bolje osmotri svog spasioca. Imao je izrazito muške crte lica i lepo, atletski građeno telo.

— Kome treba da se zahvalim? — upita.

— Zovem se Larigan. Džoni Larigan. A vi?

— Nensi Tejlor. Moj otac je najmoćniji rančer u okolini Ronstona. Ne treba da brinete zbog konja. Moj otac će vam dati boljeg.

— Pa, moraćemo pešice u Ronston. Kakav je to gradić?

— Lep. Rodila sam se u njemu. Imamo malu banku, poštu, pilanu... Da, nisam rekla, moj otac je i gradonačelnik.

— Sigurno ste ponosni što imate takvog oca?

— Da. Moj tata je divan čovek! Istina, prema kaubojima je malo surov, ali prema meni se ponaša kao prema princezi.

— Verujem. Vi ličite na princezu.

Devojka sakri pogled i krenu prema putu za Ronston.

— A vi? Odakle ste?

— Iz Dalasa. Ali, rano sam otišao od kuće, tako da me malo uspomena vezuje za roditeljski dom.

— Čime se bavite?

Na Lariganovom licu se pojavio prvi znak zebnje.

— Svačim pomalo — odgovorio je. — Ipak, najbolje poznajem kaubojski posao. Voleo bih da kupim mali ranč i uzgajam stoku. Nadam se da ću uskoro ostvariti svoj san.

— Samo morate biti uporni. Moj tata kaže da je u životu najvažnija upornost i sklonost ka nekom poslu. Tada sve prepreke padaju.

— Vaš tata je u pravu. Možda mi nedostaje malo više sklonosti ka poslu? Ne znam. Video sam, dok sam jahao kraj Pekosa, jednu zapuštenu brvnaru. Znate li čija je?

Devojka se osmehnu.

— Znam. Tatina. Sve ovo što vidite oko nas je tatino. Na tom malom ranču je živeo Pit Lugan, ali se odselio u Kaliforniju i prodao ranč tati. Za sada je neiskorišćen.

— Ja bih ga vrlo brzo doveo u red. Da li je za prodaju?

— Ne verujem. Tata ne voli ništa da prodaje, ali zato voli da kupuje. Verujem da bi, kad bi mogao, kupio ceo Ronston.

Dva sata kasnije, stigli su u Ronston. Sam gradić nije mnogo oduševio Larigana.

Devojka je htela odmah da odvede Larigana kod oca, ali je ovaj to odbio.

— Biće bolje da se malo uredim, gospodice Tejlor. Doći ću popodne.

— U redu! — reče veselo Nensi. — Ali, tata je popodne na ranču. Lako ćete ga naći. Idite samo na istok i ugledaćete veliki kompleks zgrada. Ne možete pogrešiti.

Larigan se pozdravio sa devojkom, i umornim korakom pošao prema krčmi.

U Ronstonu je postojala samo jedna krčma koju je držao udovac Sem Holbruk. Deset stolova i neugledan šank činili su sav inventar krčme. Kada je Larigan ušao u krčmu u njoj je bilo pet kauboja.

Krčmar Holbruk je lenjo brisao čašu iza šanka.

Larigan se osloni o šank.

— Dobar dan. Želeo bih da se okupam.

Holbruk ga je ispitivačkim pogledom osmotrio i malo potom klimnuo glavom.

— U redu. Vi ste došljak?

— Da, upravo sam stigao.

— Hoćete li nešto popiti?

— Ne, ali bih ručao, dok čekam da pripremite kupatilo.

— Imam omlet i biftek.

— Biftek.

Holbruk klimnu glavom, i pokaza na sto u blizini šanka.

— Sedite... Sedlo ću vam odneti u hodnik.

Larigan pruži sedlo krčmaru i umorno se spusti u stolicu. Činilo mu se da mu i poslednji atom snage nestaje iz tela. Da se nije nalazio u krčmi, ispružio bi se i zaspao.

Pažnju mu privukoše kauboji. Sedeli su za stolom u uglu i glasno se smejali priči najkrupnijeg među njima. Larigan zaključi da im je on predvodnik. Bio je krupan, mišićav, ride oštre kose koja je njegovoj pojavi davalo nešto opasno. Pa i način na koji je nosio revolver, govorio je Lariganu da se ne radi o običnom kauboju, već o nekom ko je vičan pucanju.

Iznenada se setio Morgana i na licu mu se ponovo pojavila bora. Bez obzira, što posle onog susreta u blizini San-Diabla više nije video razbojnika, osećao je da Morgan neće lako odustati. Ipak, toga nije mnogo zabrinjavalo. U zatvoru je potpuno raskrstio sa svojim bivšim životom.

Krčmar je bio brži nego što je Larigan očekivao.

Doneo je biftek i, naklonivši se, rekao:

— Voda će se ugrejati za sat vremena... Zaista nećete ništa da popijete?

— Ne, gladan sam.

Tog trena, predvodnik petorice kauboja se okrenuo i prezrivim pogledom osmotrio Larigana. Bilo je očigledno da je čuo njegov odgovor krčmaru.

— Hej, Seme, zašto ga ne ponudiš mlekom? Možda se stranac onesvesti kada okusi kap viskija?!

Holbruk zbunjeno odmahnu glavom i raširi ruke, izvinjavajući se Lariganu.

— Oprostite, ovde su prilično nepoverljivi prema strancima. Sa Rodžerom Bentonom se ne kačite ni za živu glavu! Već je ubio trojicu ljudi koji su mu se suprotstavili.

— Zar nemate šerifa?

— Mi smo mali gradić. Ponekad navrati poneki rendžer, inače nemamo stalnog predstavnika zakona,. Uostalom, ni ne treba nam. U Ronstonu sva vlast pripada Alu Tejloru.

— A Benton je njegov kauboj?

— Nadzornik ranča...

Tog trena, Benton je ustao i prišao krčmaru.

— Imam utisak da pričaš o meni, Seme?

— Ne, samo sam upoznavao gospodina sa situacijom u Ronstonu...

— Gospodina? Ti si poludeo, Seme! Ako ova skitnica liči na gospodina, tada sam ja meksički car! — Benton se okrenuo Lariganu i izazivački procedio: — Ne volim strance, prijatelju! A ni gospodin Tejlor ih ne voli!

— To je vaša lična stvar — odgovori mirno Larigan i nastavi da jede.

Benton se osmehnu i poče da sipa so u tanjir ispred Larigana.

— Sigurno niste posolili, »gospodine«?! Nema problema, građani Ronstona su vrlo uslužni!

Larigan je odmakao tanjir na sredinu i presekao pogledom Bentona.

— Ostavi me na miru, Bentone! Ne želim da se kačim sa tobom!

— Ti ne želiš da se kačiš sa mnom, ali ja želim s tobom! — reče Benton i snažno zamahnu pesnicom. Udarac je bio vrlo snažan i Larigan pade sa stolice.

Opipao je razbijen nos i, uhvativši se za stolicu, ustao.

— Ne volim strance! — reče Benton nervozno. — Sve strance bih pobio!

Larigan je krenuo prema šaknu, ali ga Benton udari nogom u stomak. Od udarca, Larigan ponovo pade na pod.

Benton se naceri i namignu krčmaru.

— Tako treba sa svim strancima, Seme! Odmah im od početka uliješ strah u kosti i posle su mirniji od bubice.

Holbruk je pomogao Lariganu da ustane i poveo ga prema hodniku.

— Biće najbolje da se okupate... Ručaćete kasnije.

*

Tejlorov ranč je bio zaista ogroman. Nekoliko velikih zgrada opkoljavalo je još veću centralnu zgradu napravljenu od crvene opeke. U tri prostrana korala nalazilo se nekoliko stotina konja, i manji broj goveda.

Larigan je ušao na glavnu kapiju i, praćen psima, krenuo prema centralnoj zgradi. Kauboji su ga ljubopitljivo posmatrali, ali mu se nijedan nije obratio. Tek kada je došao do glavne zgrade, prišao mu je oniži starac i upitao:

— Koga tražiš, momče?

— Ala Tejlora.

— Gospodina Ala Tejlora ispravi ga starac. — Šta želiš od gazde?

— Da razgovaram...

Starac je nekoliko sekundi zurio u Larigana, kao da je želeo da mu kaže da Tejlor ne razgovara sa svakim, ali je, ipak, slegao ramenima i ušao u kuću.

Minut kasnije, na trem je stupio Al Tejlor. Bio je to krupan, naočit čovek, navikao da zapoveda. Imao je pedeset godina, ali je iz njega zračila velika snaga.

Namrštenim pogledom je osmotrio Larigana i klimnuo glavom.

— Šta želiš, stranče? Preokupiran sam poslom, i nisam raspoložen za razgovor!

— Danas sam imao malu neprijatnost — reče Larigan, birajući reči. — Konj vaše kćeri je podivljao, pa sam joj pomogao...

Tejlor klimnu glavom.

— Dakle, ti si taj stranac?! Nensi samo o tebi priča. Prajs će te odvesti do korala da izabereš konja kojeg želiš. Zahvalan sam ti što si mi spasao kćerku! Da li mogu još nešto da učinim za tebe?

— Treba li vam kauboj?

Tejlor se još više namrštio.

Okrenuo se i viknuo u kuću:

— Rodžere?!

Na trem je izašao Rodžer Benton i, kratko osmotrivši Larigana, klimnuo glavom Tejloru.

— Izvolite, gazda.

Tejlor pokaza na Larigana.

— Ovaj stranac je spasao Nensi.

— Znam — reče prezrivim glasom Benton. — Upoznao sam se sa njim. Najveća kukavica među svim strancima koji su poslednjih pet godina došli u Ronston.

— Pa, kada je spasavao Nensi bio je prilično hrabar. Da li su nam potrebni kauboji?

— Želite njega da primite?! Taj ne zna ni kako krava izgleda.

— Pitao sam te da li su nam potrebni kauboji? — reče ljutito Tejlor.

— Ne, imamo dovoljno ljudi.

Tada je na trem stupila Nensi Tejlor. Devojka je bila u dugoj ljubičastoj haljini i njena lepota je prosto obasjavala trem.

Dotakla je oca po ruci.

— Tata, mislim da Benton laže! Čula sam ga juče u spavaonici kako govori kaubojima da bi nam ovog meseca trebalo još najmanje dva čoveka.

— To je samo mesec dana?

— Pa, šta? Gospodinu Lariganu će dobro doći tih mesec dana.

Tejlor se okrenuo Lariganu.

— Da li želiš da radiš mesec dana?

— Da, biću vam zahvalan.

Al Tejlor nervozno odmahnu rukom.

— Zahvali mojoj kćerci! Eto, primljen si. Benton će ti pokazati spavaonicu i upoznati te sa ljudima.

Rodžer Benton odlučno odmahnu rukom.

— Ne želim da imam bilo šta sa tom kukavicom, gazda! Neka mu Prajs bude vodič!

Tejlor se složio i zajedno sa Nensi ušao u kuću.

Tog dana, Larigan je obišao najvažnije pašnjake, pojila, izabrao konja za sebe i upoznao se sa ostalim Tejlorovim kaubojima. Odmah je shvatio da među tridesetoricom kauboja postoje dve struje koje se međusobno nisu trpele. Dvadeset ljudi su bili pravi kauboji, a onih desetak su više podsećali na sledžije. Bili su direktno odgovorni Bentonu, i izvršavali su svaku njegovu želju. Ipak, za sve kauboje je bila zajednička jedna karakteristika: svi su se bez razlike divili Alu Tejloru.

Larigan se tog prvog dana sprijateljio sa starim Prajsom, isluženim kaubojom koji više nije obilazio pašnjake, već je obavljao poslove na ranču.

— Benton je svima pričao kako te je isprašio — reče starac Lariganu, kada su ostali sami. — On je opasna bitanga i moraš ga se čuvati.

— Šta će Tejloru takav čovek?

— Tejlor ga je i doveo u vreme kada se borio za pašnjake sa ostalim rančerima. Benton i njegovi ljudi su brzo postali strah i trepet Ronstona i okoline. Sem gazde, u okolini Ronstona žive još samo tri manja rančera. Gazda je nekrunisani kralj.

— Da, zaista je uspeo u životu. Ima najbolji ranč, gradonačelnik je, kćerka mu je, verovatno, najlepša devojka Ronstona...

— I okolnih gradića! O njenoj lepoti se pevaju pesme! Benton je odavno bacio oko na nju, ali mu to ništa ne vredi. Nensi ga ne voli. Ipak, stari Tejlor sigurno i ne bi dao kćerku svom nadzorniku ranča. Za nju je pripremio bolju priliku... Gari Vajt je najmoćniji čovek Koltauna, a ima svega trideset pet godina. Izgle-

da da je već sve dogovoreno između gazde i Vajta.

— A šta kaže Nensi na sve to?

— Ona mora da sluša oca. Vajt nije baš neki lepotan, ali je zato bogat.

Posle večere, Larigan nije mogao odmah da zaspi, već je izašao iz spavaonice i krenuo da prošeta prema Pekosu. Došao je do obale reke i ugledao Nensi. Devojka je sedela na starom panju i uživala u talasanju reke.

— Dobro veče! — reče Larigan.

Devojka se iznenađeno okrenu.

— Oh, to ste vi?! Uplašila sam se...

— Izašao sam da prošetam. Ne spava mi se...

— Hoćete li da sednete? — upita Nensi, pomičući se u stranu, kako bi Lariganu napravila mesto.

— Malo je nezgodno... mogao bih nas neko videti i ko zna šta pomisliti.

—Ne brinite! Niko me ne prati. Tata i Benton se kartaju i piju viski... Kako vam se dopada na ranču?

— Lepo je. Vaš otac je zaista izuzetan čovek.

— Da, sve bi bilo u redu da nema Bentona. Taj revolveraš ga je već pomalo iskvario. Znate li da mi se Benton već tri godine udvara?

— Da, čuo sam.

Devojka odmahnu glavom.

— Već svi znaju, sem tate i mame! Možda ću i sama reći tati? Mislim da bi se obazrivije ponašao prema Bentonu... Da li vas je zaista prebio u krčmi?

— Pa, moglo bi se tako reći. Ali, ne zato što sam kukavica. Jednostavno sam poslednjih godina rešio mirno da živim da ni sa kim ne dolazim u sukob.

— Kada bi svi tako odlučili, na svetu bi zavladao raj. — Devojka iznenada ustade i reče: — Moram da se vratim kući. Mama je navikla da u šetnji ostajem samo sat vremena.

Larigan je ispratio devojku do kuće, a zatim se vratio u spavaonicu. Legao je na svoj krevet, ali još dugo nije mogao da zaspi. Bez obzira na sukob sa Bentonom, boravak u Ronstonu je dobro počeo. Zaspao je oko ponoći, i skoro odmah usnio Nensi.

*

Nensi je izvela konja iz korala i lakim skokom se našla u sedlu. Desetak kauboja oslonjenih na koral je radosno pozdravilo.

Ali tada je iz spavaonice izašao Al Tejlor.

— Nensi, kuda si krenula?

— Idem da jašem, tata.

—Želiš da ti se ponovo dogodi neka nezgoda? Molio bih te da povedeš Rodžera sa sobom.

Devojka napući usne.

— Ne dopada mi se tvoj nadzornik ranča, tata. Mogu li da izaberem drugog pratioca?

Tejlor klimnu glavom, a devojka pogledom potraži Larigana.

— Gospodine Larigane, da li biste me pratili do Pekosa?

Larigan spremno skoči sa grede korala i ode po svog konja.

Tejlor se namrštena izraza lica obrati kćerki:

— Zašto mu se obraćaš sa: gospodine? On je naš kauboj.

— Spasao mi je život, tata — reče vragolasto devojka. Kada joj se Larigan pridružio, poslala je ocu poljubac i dodala: — Videćemo se uveče, tata!

Tejlor je pozdravio kćerku, a potom je osmotrio Bentona. Nadzornik ranča je bio ljut.

— Gazda mislim da je vaša kćerka suviše naklonjena toj kukavici.

— Spasao joj je život, a i izgleda simpatičan momak.

— Mi o njemu ne znamo ništa... Javio sam jednom prijatelju u Lamezu da se raspita o Lariganu. Baš me interesuje da li će nešto otkriti.

— Trošiš energiju na glupe stvari, Rodžere! Bolje obidi pašnjake.

Benton je klimnuo glavom i pošao po konja. Ali, pašnjaci ga nisu interesovali. Želeo je da prati Nensi i Larigana.

Za to vreme, momak i devojka su stigli do bivšeg Luganovog ranča.

— Seme?! — viknu Nensi.

Međutim, iz brvnare nije niko odgovorio. Devojka sjaha sa konja i raširi ruke.

— Verovatno je negde otišao. Kada je trezan, luta po okolnim brdima... Hoćete li da pogledate brvnaru?

Larigan je sjahao sa konja, i pošao za devojkom.

Unutrašnjost brvnare je bila neugledna, najviše zbog gomile raznih nepotrebnih predmeta koje je stari Sam doneo. Ipak, Larigen je sa zadovoljstvom osmotrio čvrste zidove napravljene od balvana i ozidani kamin.

— Ovde bi se moglo sasvim lepo živeti. Potrebno je samo izbaciti sve ovo smeće i ubaciti nameštaj. Da, ovde bih mogao živeti sa ženom, uzgajati stoku i vaspitavati decu.

— Sa ženom koju voliš? — upita vragolasto Nensi.

— Da. Nikada se ne bih mogao oženiti iz računa.

— Da li bi mogao ovde živeti i sa mnom?

Larigan zbunjeno pogleda devojku u oči.

— Da, ali vi ne biste mogli sa mnom. Ova brvnara nije za vas. Vi ste princeza.

— Ali, princeza koja je zaljubljena u prirodu i čoveka koji joj je spasao život! — Devojka se iznenada primakla Lariganu i zagrlila ga. Prisno su se zagrlili i spontano poljubili. Kad su se, nešto kasnije, razdvojili, Nensi je gorela u vatri strasti. Zaneseno je gledala u Larigana i provlačila mu prste kroz gustu crnu kosu. — Svake noći od kada si došao te sanjam! Ne znam šta je to: ljubav, ili strast? Osećam potrebu da stalno budem uz tebe!

Larigan nije znao šta da odgovori. Zagrlio je devojku i usne im se ponovo spojiše u poljubac. Bili su toliko zaneseni jedno drugim, da su primetili starog Sama tek kada je ovaj otvorio vrata i zapanjeno uzviknuo:

— Ha, ljubite se?!

Posle početnog uzbuđenja, devojka se osmehnula i prešla šakom preko crvenog lica.

— Nemojte reći tati, čika Same . . .

— Stari Sam nije izdajica! Ali, drago mi je što sam vas uhvatio! Tako je i mene mama uhvatila pre pedeset godiina kada sam se ljubio sa Sarom Haubicom! Bio sam vrlo prkosan, pa sam rekao mami kako mislim da se ženim sa Sarom, ali me je mama, taj dan, oženila batinom. Bio sam plav od glave do pete, a imao sam dvadeset godina. — Stari Sam odjednom pogleda Larigana, a potom Nensi. — Da li je tvoj ljubavnik čuo priču o Sari Haubici?

— Ne — osmehnu se Nensi — ali, nemoj sada da mu je pričaš. Možda će uskoro kupiti ovaj ranč, pa ćeš moći danima da mu pričaš o tvojoj propaloj ženidbi da Sarom Haubicom.

Starac osmotri Larigana od glave do pete i upita:

— Hoćeš da kupiš ranč?

— Da, ako Nensin otac ne bude tražio previše novca.

— Hm, izgledaš pošten čovek, ali i pomalo opasan. Čime si se bavio pre nego što si došao u Ronston?

— Bio sam kauboj — slaga Larigan.

Starac je klimnuo glavom, ali je bilo očigledno da nije poverovao.

Skoro je zažmurio i kroz trepavice procenjivao Larigana.

— Opasan si ti čovek . . . vrlo opasan. Ali, ako postaneš vlasnik ovog ranča, biće ti potreban kuvar, nadzornik ranča, gonič stoke . . .

— Ti ćeš prvi dobiti zaposlenje — reče zadovoljno Larigan.

Nensi obgrli Larigana oko struka i nasloni glavu na njegovo rame.

— Kada budeš razgovarao sa ocem, bilo bi dobro da ja budem u blizini. Tata mi nikada nije ništa odbio i, kada mu ja budem rekla, sigurno će ti prodati ranč.

Larigan je odjednom čučnuo i povukao devojku na pod.

Njegova reakcija je bila toliko brza, da se starac udario kažiprstom u slepoočnicu.

— Šta je sa tobom, sinko?! Izgleda da si poludeo od jednog poljubca!

— Spusti se na pod! — viknu Larigan. — Neko se prikrada brvnari!

Starac se, istog trena, bacio na pod. Larigan oprezno pride vratima i promoli vrh šešira. Metak, ispaljen iz šumice u blizini ranča, probio je šešir i zabio se u zid brvnare. Larigan je nekoliko trenutaka stajao u zaklonu, a zatim mirno izade na trem.

Starac i Nensi izadoše za njim.

— Do vraga! — uzviknu starac, — ko je to bio?!

— Neko kome ja smetam — odvrati mirno Larigan. — Otišao je.

— Ali, kako si znao da se prikrada ranču?!

— Osetio sam ga — procedi tiho Larigan.

— Osetio?! Ti nisi lovački pas, već čovek! Hm, samo mi još jednom kaži da si, pre nego što si došao u Ronston, bio običan kauboj!

Larigan uhvati Nensi za ruku i povede je prema konjima.

Nensi je bila uzbuđena i uplašena.

— Ko je to mogao biti?! Ti si vrlo kratko u Ronstonu da bi imao smrtnog neprijatelja . . . Možda jedino Benton?

— Ko zna? — odvrati Larigan i pruži devojci uzde njenog konja. — Nisam ga video, tako da ne smem nikog optuživati.

Starac pride Lariganovom konju i uhvativši ga za uzde, reče Lariganu:

— Trebalo bi da nosiš kolt, sinko! Verujem da ti odlično pristaje.

— Ne volim oružje, stari. I bez kolta se može sasvim lepo živeti.

— Da, ali na onom svetu!

Larigan i Nensi pozdraviše starca i poteraše konje prema putu za Ronston.

Nensi zadovoljno uhvati Larigana za ruku.

— Mislim da sam, zaista, zaljubljena u tebe! To je ljubav na prvi pogled, zar ne?

— Da — odvrati Larigan.

— Uvek ću te voleti! Još dok sam bila mala, znala sam da će moj princ doći.

— Ja sam prilično siromašan princ. — Larigan odjednom pogleda devojku i reče: — Čuo sam priču da otac želi da te uda za nekog Vajta?

Devojka se na tren namrštila i odmahnula glavom.

— Jednom sam mu već rekla da mi se Vajt ne dopada. Ružan je bubuljičav i ima trideset pet godina! Ne želim da se vežem za njega samo zato što je bogat! — Nensi se ne-

žno osmehnula i dodala: — Udaću se za tebe. Naravno, ako budeš želeo da me oženiš.

Larigan se nagnuo i poljubio devojku.

— Volim te, Nensi, i bićeš moja žena.

*

Nensi i Larigan su stigli na ranč u trenutku kad se Al Tejlor spremao da krene u Ronston. Čekajući da mu Prajs istera kočiju ćaskao je sa kaubojima u blizini korala. Kada je ugledao Nensi, na licu mu se pojavio zadovoljan osmeh.

— Da li si zadovoljila svoje jahačke strasti?

— Da, tata. — Devojka iznenada pogleda Bentona i upita: — A gde ste vi bili, Bentone?

Nadzornik ranča se prezrivo osmehnuo i odgovorio:

— Na pašnjacima, gospođice. Zašto pitate?

— Da li vas je neko video na pašnjacima?

Benton raširi ruke i pogleda okolne kauboje. Svi u isti tren klimnuše glavama.

Devojka im očigledno nije verovala, ali je, u nedostatku dokaza, sjahala sa konja i uvela ga u koral.

Tejlor pogleda Bentona.

— Više me ne možeš pratiti u grad, Rodžere. Moraš ostati na ranču, i voditi računa da svi obavljaju svoj posao. Odredi jednog od momaka koji je dovoljno vešt i sposoban da te zameni.

Benton je preleteo pogledom po licima kauboja, i pogled mu se zaustavio na prgavom licu Dika Harveja. Mladić je imao tek dvadesetak godina, i njegovo oblo lice bez brade bilo je glavni razlog što su ga drugovi zvali Dečije Dupence. No, video je u Bentonu svog idola, i trudio se, kad god je to moguće, da ga imitira.

— Dik — reče Benton — poći ćeš sa gazdom. Pazićeš da mu se nešto ne dogodi. Isto tako, pripazićeš i na strance koji bi se mogli zabuniti i zalutati u Ronston.

Harvej je razvukao lice u osmeh i klimnuo glavom.

— Bez brige, Rodžere! Ako se neki stranac i pojavi u Ronstonu,tako ću mu zasoliti jelo da će, u buduće, u širokom luku obilaziti naš grad.

Harvej se popeo na kočije do Tejlora i, dohvativši uzde, pogledao gazdu.

— Da krećemo, gazda?

— Da. Hajde, momče, da vidim kako upravljaš konjima! Čuo sam od Rodžera da si ti momak koji obećava.

Kada su kočije nestale među valovitim brežuljcima, Benton pogleda Larigana.

— A ti, pošto danas nisi skoro ništa radio, očistićeš staju!

— Sam?

— Naravno! Ti si jedina kukavica među nama.

Larigan je prečuo uvredu i, uzevši lopatu, pošao prema staji. Znao je da ga čeka posao koji neće moći završiti pre jutra. Ipak, nije se mnogo brinuo. Imao je o čemu da razmišlja.

Za to vreme, Tejlor i Harvej su stigli u gradić.

Tejlor je sišao pred svojom kancelarijom i rekao mladiću:

— Ostavi kočije i čekaj me u krčmi. Mislim da su tamo i neki naši kauboji.

— Budite bez brige, gazda! Dostojno ću zamenuti Rodžera! Neće se ni muva čuti dok ja budem u gradu!

Tejlor je začudeno pogledao u

mladića, slegnuo zamišljeno ramenima i ušao u kancelariju.

A Harvej je oterao kočiju, i vratio se u krčmu. Kod Holbruka su se zaista nalazila četvorica kauboja, i Harvej im se odmah pohvali unapredenjem. Naručena je nova boca viskija, a zatim su počeli da igraju poker.

Nije prošlo ni sat vremena, a pred krčmom se zaustavio konj, i uskoro je u prostoriju ušao visok jahač, prašnjav od puta. Prišao je šanku i naručio jelo i viski. Bio je umoran od puta i jedva je dočekao da se spusti na stolicu.

— Mogu li se ovde okupati? — upitao je Holbruka.

— Da, odmah ću pripremiti vodu. Želite li još nešto?

— Pa, trebaće mi i soba. Nekoliko dana, najviše deset.

— U redu. Vi ste jedini gost za poslednja tri meseca. — Holbruk se uslužno naklonio i nestao u hodniku koji je vodio u njegove sporedne prostorije. Posle pola sata se vratio, noseći na tanjiru omlet i komad hleba.

— Izvolite, i prijatno!

Stranac je klimnuo glavom i bacio se na jelo. Ali, stavio je treći zalogaj u usta, kad ga je prekrila Harvejova senka.

Dik Harvej se prezrivo nacerio. — Ja ne volim mnogo strance, prijatelju. A ni gospodin Tejlor ih ne voli.

— To je vaša stvar — odgovori mirno stranac i nastavi da jede.

Holbruk, koji je pretpostavljao šta se sprema, reče Harveju:

— Ostavi gospodina na miru, Dik!

— Gospodina?! Ako ova skitnica liči na gospodina, tada sam ja meksički car! — Harvej se osmehnu i, dohvativši slanik, počeo da sipa so u strančevo jelo. — Sigurno niste posolili, »gospodine«? Nema veze! Ja ću vam posoliti!

Stranac se zagledao u gomilu soli na vrhu omleta i lagano podigao glavu. Onog trena, kada je pogledao Harveja, zamahnuo je šakom i pogodio ga posred usta.

Udarac je bio toliko snažan da je Harvej odleteo na pod. A stranac se osmehnuo i, uhvativši ga za okovratnik, poseo ga u stolicu.

— Tako! Pošto si vrlo uslužan, poješćeš ovaj posoljeni omlet, ili još bolje: so prelivenu omletom!

Prekrivajući šakom usta, Harvej promuca:

— Izbili ste mi dva zuba, gospodine...

— Odlično! So je mineral i možda će ti narasti novi zubi! Hajde, jedi!

Tog trena, kauboji sa Tejlorovog ranča su počeli da ustaju, želeći da pomognu Harveju, ali se u strančevoj ruci, munjevitom brzinom, stvorio kolt.

— Polako, momci! Sedite i nastavite da se kartate!

Kauboji pokunjeno sedoše, a Harvej poče žurno da jede. Međutim, so mu je grizla rane u ustima, pa je počeo da jauče.

Stranac se osmehnu i klimnu glavom.

— Ima malo više soli, zar ne? Ali, jelo je baš po tvom ukusu, ili nije?

Kako je želeo da što pre skrati svoje muke, Harvej je žurno pojeo ostatak soli i omleta. Kada je bio gotov, krajem rukava je obrisao sve suze koje su mu se iskrale iz očiju.

Stranac ga potapša po ramenu i upita:

— Pa, je li bilo ukusno?

— Jeste, gospodine...

Stranac je klimnuo glavom i krenuo prema hodniku.

Harvej ustade od stola i upita:

— Mogu li znati vaše ime, stranče?

— Kalman. Džems Kalman, momče. Možeš pojesti još jedan omlet na moj račun!

*

Toga dana, Tejlor se vratio na ranč u prvim večernjim satima. Bio je ljut, i odmah je otišao u trpezariju na večeru. Džejn Tejlor je ćutke postavila jelo pred njega i povukla se u svoju sobu. Odnosi između Tejlora i njegove supruge nisu bili najbolji, usled Tejlorove zaokupljenosti poslovima. Poslednjih godina nije našao ni dva dana koja bi posvetio ženi.

Tek što je počeo da jede, a u trpezariju je ušao Benton.

Skinuo je šešir i klimnuo glavom.

— Zvali ste me, gazda?

— Da! Sedi... Kakvu si ono budalu poslao sa mnom u Ronston?

— Harveja? Vrlo je sposoban i mnogo obećava.

— Možda obećava, ali je danas ostao bez dva zuba! Ceo grad mi se smejao, kao da su meni izbijeni zubi!

— Ko je to učinio, gazda?

— Neki stranac... Kalman. Napravio je od Harveja budalu!

U Bentonovom pogledu se pojavilo neko opasno zračenje.

— Srediću tog Kalmana, gazda!

— Ostavi ga na miru. Samo prolazi kroz Ronston. Za nekoliko dana će otići, a posle dva meseca će ga svi zaboraviti.

U kuhinju je odjednom ušla Nensi i poljubila oca.

Tejlor se osmehnuo i zagrlio je.

— Ti si mi jedina zvezda u ovom prljavom svetu, Nensi! Imam za tebe jedno iznenađenje.

Devojka ljubopitljivo pogleda oca koji nastavi: — Sutra dolazi u posetu gospodin Vajt! Da li si srećna?

Na devojčinom licu se pojavila tanka bora i već se spremala da nešto ljutito kaže ocu, kada je u kuhinju ušao Larigan.

Skinuo je šešir i pozdravio Nensi i Tejlora.

— Gazda, želeo bih da razgovaram sa vama...

Tejlor ga namrgođeno osmotri.

— Šta je sad? Sigurno si došao da tražiš slobodne dane?

— Ne, radi se o poslu.

— Pa, govori!

— Voleo bih da Benton izađe.

Tejlor nervozno odmahnu glavom.

— Rodžer je poverljiv čovek i nikom neće preneti ono što čuje. Dakle?

— Vidite, treba da radim za vas još dvadesetak dana, i već moram polako razmišljati šta ću kasnije. Neki dan sam obišao ranč koji je pripadao Loganu. Voleo bih da ga kupim.

— To je u redu, ali da li imaš novac?

— Koliko tražite za taj ranč?

Tejlor se osmehnu i, ne odgovorivši odmah, zapalio cigaru. Potom je pogledao Bentona i tajanstveno se osmehnuo.

— Tata, gospodin Larigan te je nešto pitao!

Tejlor se na trenutak namrgodio i odgovorio kćerci:

— On nije gospodin, Nensi! Da li ću ti to morati uvek da ponavljam kada ga tako osloviš?

— Dugujem mu zahvalnost i ne mogu da ga oslovljavam imenom — reče devojka, skrivajući pogled.

Tejlor pogleda Larigana i, zadovoljno se smešeći, reče:

— Taj ranč košta tri hiljade dolara, Larigane!

— Suviše mnogo, gazda — reče poraženo Larigan. — ne vredi više od hiljadu.

— Možda, ali ja ga prodajem za tri hiljade! Znaš li koliko je koštao kada sam ga kupio od Lugana? Sedam stotina dolara! Tako se stiče kapital!

Nensi je ponovo odlučila da se umeša:

— Tata, nemoj misliti samo na zaradu. Zaboravljaš da mi je Larigan spasao život.

Tejlor upèri prst u kćerku.

— Oslovila si ga imenom! Vidi se da kritika deluje na tebe!... A što se tiče cene, eto, spustiću za još pet stotina dolara.

Larigan pogleda Nensi i odmahnu glavom.

Devojka se ponovo obrati ocu:

— Tata, molila bih te da ne budeš cepidlaka! Larigan ima hiljadu dolara, a to je sasvim dovoljno za Luganov ranč!

— Hiljadu dolara?! Suviše malo! Neću ni da razgovaram o takvoj ponudi!

U devojčinim očima zablistaše suze. Odlučno je skinula sa vrata ogrlicu od bisera i bacila je na sto, ispred oca.

— Ovu si ogrlicu platio hiljadu i trista dolara, zar ne?!

Kćerkin postupak je potpuno zbunio Tejlora. Nije verovao da Nensi može biti toliko odlučna.

— Šta ti je, Nensi? Tu ogrlicu sam ti poklonio za osamnaesti rođendan... Zašto želiš da pomogneš Lariganu?

— Zato što mi je spasao život! — reče uzrujanim glasom devojka i izlete iz kuhinje.

Tejlor je zbunjeno zurio u ogrlicu, a zatim je stavi u džep.

Pogledao je Larigana.

— Možda je moja kćerka u pravu? Eto, dobio si ranč za hiljadu dolara.

Larigan se zahvalio i, nešto kasnije, izašao iz kuhinje.

Tejlor pogleda Bentona i zbunjeno raširi ruke.

— Razumeš li ti nešto od svega ovoga, Rodžere?!

— Vrlo je jasno, gazda... Nensi se zaljubila.

— U Larigana? Pa, to je obična bitanga i skitnica! Nema ni kućeta ni mačeta!

— Ima ranč. Malo pre ste mu ga prodali.

— Ali, on je ipak sirotinja.

— Devojke Nensinih godina malo razmišljaju o imovinskom stanju čoveka kojem poklone svoje srce.

Tejlor ipak nije verovao u ono što mu je pričao Benton.

— Mora da se, ipak, šališ, Rodžere?

— Nikada nisam bio ozbiljniji, gazda. Ta kukavica će vam oteti kćerku!

— Nikoga on neće oteti! Nensi će se udati za Vajta, ili ću je poslati na istok kod babe! A Larigan će još ujutro dobiti otkaz! Čak i ako se odseli na Luganov ranč, još uvek neće moći da otpočne nikakav posao!

*

Tejlor je sedeo na tremu kuće i zadovoljno posmatrao konje koju su trčali po koralu.

Nensi je iznenada izašla iz kuće i stala do oca.

— Tata, zašto si otpustio Larigana?

Tejlor se osmehnu i odgovori:

— On je sada rančer i nema potrebe da radi za mene, Nensi.

— Želelo je da radi još dvadeset dana kako bi skupio više novca za stoku.

Prodao sam mu deset krava i jednog bika. Sasvim dovoljno za početak. Kada sam ja počinjao, imao sam samo konja i jednu staru kravu. On je u boljem položaju od mene... Gle, pogledaj ko nam dolazi!

Devojka je podigla glavu i čelo joj se namrštilo.

Kroz kapiju je, upravo, prolazio Geri Vajt. Doterao je dvokolicu do trema i, pogledavši Nensi, skinuo šešir.

— Do... dobar dan, go... gospođice Tejlor!

Nensi nije odgovorila na pozdrav, već je, ljutito se okrenuvši, ušla u kuću.

Al Tejlor je morao da izgladi kćerkino neljubazno ponašanje, pa je žurno sišao sa trema i rukovao se sa Vajtom.

— Zdravo, zete! Drago mi je što te vidim! — I meni je drago što vidim vas, gospodine Tejlore! Šta se do... događa sa go... gospođicom Tejlor?

— Malo je prehlađena, pa je nervozna — reče Tejlor, uvodeći Vajta u kuću. — To ne treba da te zabrinjava. Danas, na ručku, ćemo sve srediti!

— Nadam se. Šta mislite, da li mi je gospođica naklonjena?

— Veoma! Čak mislim da je zaljubljena u tebe! Ovih dana te je često spominjala.

— Zaista? To... to nisam očekivao. Mislio sam da je Nensi hladna prema meni.

— Čini ti se. Nervozna je zbog bolesti, inače je sve u redu.

Kod vrata, Vajt zastade.

— Ja ne tražim od vam miraz, go... gospodine Tejlore! Moj otac mi je ostavio ogromno bo... bogatstvo. Želim samo da mi Nensi bude žena.

— Preteruješ, Geri. Nensi mi je jedino dete, i napraviću najveću svadbu u Teksasu od osnivanja države. Sve ovo što vidiš, biće jednog dana, vaše!

Geri se zbunjeno osmehnuo i ušao u kuću.

Ručak je uskoro bio gotov, i oni sedoše za sto. Nešto kasnije im se pridružila i Džejn Tejlor.

Geri Vajt joj je poljubio ruku i duboko se naklonio. — Drago mi je što vas vidim, go... gospodo Tejlor!

— I meni, što vidim tebe, Geri. — Žena je sela za sto i pogledala muža.

Tejlor je dobro znao šta znači taj pogled.

Namrgođeno je osmotrio ženu.

— Džejn, molim te, pogledaj da li se Nensi obukla?

Džejn je ustala i izašla iz kuhinje. Deset minuta kasnije, vratila se u kuhinju, zajedno sa Nensi.

Geri je skočio i poljubio devojku u ruku.

— Čarobni ste, go... gospođice Nensi!

Devojka je hladno klimnula glavom, i sela za sto do majke.

Ručak je protekao u tišini i napetom iščekivanju.

Kada je jeo, Geri se obrisao salvetom i obratio Džejn:

— Odlično kuvate, go... gospodo Tejlor! Skoro kao mo... moja mama.

Džejn Tejlor se prezrivo osmehnula i odgovorila:

— Hvala, Geri. Nensi takođe dobro kuva.

Geri se obratio devojci:

— Čuo sam da ste bo... bolesni, go... gospođice Nensi?

— Ništa strašno. Depresija.

Tejlor se nakašlja i pogleda kćerku.

— Nensi, dete moje, Geri želi nešto da ti kaže...

Nensi hladno pogleda Gerija koji ustade i zbunjeno poče da govori:

— Vi znate, go... gospođice Nensi, da imam skoro trideset pet go... godina? Rečju, trebao sam već odavno da se oženim, ali kako sam nekoliko go... godina kasnio u razvoju za svojim drugovima, dočekao sam ove go... godine bez žene i dece. Po... potrebna mi je žena ko... koja zna gde jo... joj je mesto u kući, i ko... koja će mi izroditi mnogo dece. Ja sam zauzet po... poslovima, i neću biti često ko... kod kuće, pa će se mo... moja žena najviše družiti sa mo... mojom majkom. Mama će je naučiti svim po... poslovima u kući. Jednom, ne dao bo... bog, kada mama umre, mo... moja žena će samostalno vo... voditi do... dom.

Nensi više nije mogla da izdrži,

— Zašto to meni sve pričate?! Geri se zbunjeno osmehnu i raširi ruke.

— Ja vas prosim, go... gospođice Nensi!

— Ništa od toga? Ne volim vas, i neću se za vas udati!

Tejlor se umeša i reče kćerci:

— Šta to pričaš, Nensi?! Geri je divan momak i kod njega ćeš živeti isto kao i ovde!

— Ne želim da se udam za njega, tata! Lice mu je rošavo od bubuljica!

— Bubuljice nisu važne, Nensi! Geri je bogat koliko i ja!

— Tata, ne želim da se udam za idiota!

Tejlor se namrgodio i lupio pesnicom o sto.

— Kada ja kažem, udaćeš se!

— Neću — reče devojka i, bacivši salvetu na sto, izjuri iz kuhinje.

Tejlor nervozno odmahnu glavom i pogleda Vajta.

— Sve će biti u redi, Geri. Malo je nervozna.

— Imam utisak da me ne vo... voli?

— Voli te! Eto, da si došao koliko juče pošla bi za tebe pevajući. Jednostavno, bolesna je. Evo, sada ću otići po nju, i videćeš da će sve biti u redu! — Tejlor je ustao i žurno izašao iz kuhinje. Dugim hodnikom je došao do devojčine sobe i pokucao.

— Nensi, dete, moraš se pomiriti sa mojom odlukom. Ti znaš da ja tebi želim dobro? Znam da ne voliš Gerija, ali ljubav ne igra nikakvu ulogu u braku. A i bubuljice će mu vremenom nestati. Nensi?!

Kako mu niko nije odgovorio, Tejlor otvori vrata i nađe se u praznoj sobi. Prozor je bio otvoren i on pogleda u dvorište. Pozvao je Prajsa koji je čistio dvorište i upita ga za kćerku.

Starac pokaza prema kapiji.

— Odjahala je kao da je svi đavoli gone, gazda!

Tejlor zamišljeno klimnu glavom.

— Tako znači? Benton je, ipak, bio u pravu!

— Šta kažete, gazda?!

— Glasno razmišljam, Prajse. Gde je Benton?

— Na pašnjaku.

— Dovedi ga na ranč, i reci mu da pripremi deset veštih momaka. Napomeni mu da ćemo posetiti »gospodina« Larigana! — Tejlor se žurno okrenuo i vratio u kuhinju.

Seo je za sto i osmehnuo se Geriju.

Boli je glava i otišla je da malo jaše... Biće najbolje da sada podeš kući. Već sutra ću doći sa Nensi na tvoj ranč.

— Da li je to... to sigurno?

— Imaš moju reč! — reče namrgođeni Tejlor. — Ono što ja naredim mora se izvršiti, ili će nastati pakao!

Geri se zbunjeno osmehnu.

— Imate čvrst karakter. Baš kao mo... moja mama!

Kada je, deset minuta kasnije, Geri napustio ranč, Tejlor se vrati u kuću i ljutito osmotri ženu.

— Šta se to dogada sa Nensi?!

— Ne znam — odgovori tiho Džejn. — Jednostavno ne voli Gerija.

— Šta ima da ga voli ili ne voli?! Ja sam je njemu obećao, i tako mora biti! Ha, Larigan će mi ovo skupo platiti! Primio sam na ranč zmiju otrovnicu!

Tog trena, u prostoriju je ušao Benton.

Klimnuo je glavom Tejloru.

— Prajs mi je rekao da idemo na Larigana? Pustite mene samog da sredim tu kukavicu!

— Ne! Moram ja ići, jer je Nensi, najverovatnije, odjahala kod njega! Da li su ljudi spremni?

— Sve probrani ljudi. Jedino je Harvej ostao u gradu.

Tejlor odmahnu rukom i pripasa opasač sa revolverom.

— I bolje! Njega kad vidim, mesec dana nemam sreće! Idemo!

Za to vreme, Nensi je stigla na Lariganov ranč. Larigan i stari Sam su bili u koralu i popravljali drvena vrata. Kada je ugledao devojku, Larigan je skinuo rukavice i izleteo iz korala. Nensi mu se bacila u zagrljaj i zaplakala. Nežno ju je pomilovao po kosi i poljubio.

— Šta se dogodilo?

— Tata po svaku cenu želi da me da Vajtu! Pobegla sam od kuće, i više se tamo neću vraćati! Volim te, Džoni!

— I ja tebe — odgovori Larigan, zaštitnički zagrlivši devojku. — Uvek ću te voleti!

Nensi je podigla glavu i usne im se spojiše u dug poljubac.

Stari Sam podiže glavu i viknu:

— Ha, opet se ljubite?! Sve ću ispričati starom Tejloru!

Zagrlivši devojku, Larigan odmahnu glavom.

— Mnogo pričaš, Same! Biće bolje da popraviš tu kapiju, jer, u suprotnom, nećeš dobiti večeru.

— Sam ću je odbiti, ako je ti budeš pravio! Od onih splačina, koje si napravio za ručak, i stoka bi pocrkala!

Nensi se osmehnu.

— Ne brini, Same! Ja ću napraviti večeru.

— To je već nešto drugo. Srećan sam što ste sa nama, gospođice Nensi!

Nensi i Larigan su ušli u brvnaru, i devojka se iznenadi. Sve je bilo čisto i uredno.

— Sve si ovo uradio od jutros?

— Da. Izbacio sam Samovo smeće i sve očistio. Jedino se još kamin mora pročistiti, ali ću i to uraditi do zime.

Nensi ponovo poljubi Larigana.

— Ovde će nam biti divno, ako se budemo voleli kao sada!

— Hoćemo — reče Larigan, ali mu se na čelu, odjednom, pojavi bora. — Moram ti nešto ispričati o svom životu, Nensi. Ja nisam bio svetac...

— Ne interesuje me, Džoni. Znam kakav si sada i to mi je dovoljno!

— Bio sam u zatvoru...

— Nensi mu stavi prst na usta i odmahnu glavom.

— Nema veze. Jednom ćeš mi sve ispričati. Znam da je život vrlo komplikovan.

Larigan ponovo zagrli devojku i nežno je poljubi.

Tog trena, u brvnaru je upao Sam.

— Ha, ponovo se ljubite!

— Postaješ dosadan, Same — reče Larigan. — Šta želiš?

— Ranču se približavaju neki jahači, Džoni! Naoružani su i ne verujem da su im namere miroljubive!

— Koliko ih ima?

— Desetak...

Larigan pogleda devojku.

— Tvoj tata je došao po tebe.

— Neću se vratiti na ranč! — reče odlučnim glasom Nensi.

Tog trena, desetak konja se zaustavilo pred tremom; a malo potom se začuo i snažan Tejlorov glas:

— Larigane?! Izadi!

Larigan je otvorio vrata i stupio na mali trem.

— Šta želite, Tejlore?

— Šta želim?! — Ponovi srditim glasom Tejlor. — Samo ono što je moje, bitango! Nensi! Znam da je ovde, i ne pokušavaj da je kriješ!

Tada je na trem izašla Nensi i uhvatila Larigana za ruku.

— Ne krije me, tata. Ne vraćam se na ranč. Udaću se za Džonija.

— Udaćeš se za Gerija! — Tejlor se ljutito okrenuo i pogledao Bentona.

— Rodžere, sjaši sa konja i dovedi Nensi ovamo!

Benton se prezrivo osmehnuo i sjahao.

Pogledao je Tejlora i upitao:

— A da malo isprašim Larigana? Više mu neće pasti na pamet da zavodi gazdine kćerke!

— Ne! — odvrati Tejlor. — dovedi Nensi!

Benton je klimnuo glavom, nezadovoljan gazdinom odlukom, i krenuo prema Nensi.

Toga trena se, kroz mali prozor brvnare, pojavila duga cev puške — kremenjače.

— Stani, Bentone! — viknu stari Sam. — Držim te na nišanu i sigurno te neću promašiti! Pogadao sam i manje mamlaze od tebe!

Benton je stao i lukavo osmotrio prozor i pušku.

— Mislim da tom puškom ne bi mogao da pogodiš ni kravu, Same?

— Možda, ali tebe ću sigurno pogoditi! Gubi se nazad na konja.

Benton je oprezno počeo da se povlači, a Tejlor viknu prema brvnari:

— Zapamtićeš me, stara ispičuturo! Zašto guraš svoj nos tamo gde mu nije mesto?!

— Ima više razloga, Tejlore! Prvo, sentimentalan sam! Pre pedeset godina moja mama mi nije dozvolila da se oženim sa Sarom Haubicom! Drugo. Larigan i Nensi su kao stvoreni jedno za drugo! Nemaš pojma kako se lepo ljube?! Kao golupčići! Treće, ja sam, ipak, nadzornik Lariganovog ranča, i moram da štitim njegove interese!

— Kakav nadzornik ranča?! Ti si obična pijandura kojoj ću lično razbiti zube!

— Ali, tek pošto ti se ukaže šansa! A sada, okreni konja i gubi se sa ranča! Hajde, nemoj da me gledaš! Danas nisam ništa popio, i prsti su mi vrlo nervozni! Moglo bi se dogoditi da povučem oroz, i napravim ti kroz stomak promaju!

— Zapamtićeš me, Same! — reče ljutito Tejlor, a zatim mu pogled skrenu na Larigana. — I ti, skitnico! U Ronstonu nema mesta za nas dvojicu!

Nensi je odgovorila umesto Larigana:

— Džoni ti nije ništa uradio, tata! Ja ga volim, i on voli mene! Zar je to greh?

— On je bitanga, Nensi! Uz Gerija bi bila prava gospoda, a uz Larigana ćeš biti zapuštena seljanka!

— Još ćemo videti, tata. Od tebe mi nije ništa potrebno! Džoni i ja ćemo sve postići sopstvenim trudom!

Tejlor se prezrivo nasmeja i divlje

mamuznu konja prema izlazu iz ranča.

Benton je samo na tren zastao i ljutito uperio prst u Larigana.

— A mi ćemo se još videti, bitango! Sledeći put te sigurno neću promašiti!

Kako Larigan nije ništa odgovorio, Nensi stade ispred njega i reče Bentonu:

— Pre nego što budeš pucao, znaj da i ja znam da rukujem revolverom! Pronaći ću te, makar pobegao na kraj sveta!

Benton se prezrivo osmehnu i potera konja za skupinom jahača koji su već napuštali ranč.

Nensi odmahnu glavom i položi glavu na Lariganovo rame.

— Zašto nam svi žele zlo, Džoni, a nikom nismo ništa uradili?

— Ti i ja se ne uklapamo u uobičajene društvene norme, Nensi. Vratimo se u kuću.

— Tata će se, pre ili kasnije, pomiriti sa činjenicom da te volim. Ali, Bentona se moramo čuvati!

Iz brvnare je izašao Sam i pomilovao pušku.

— Benton je moja briga, Nensi! Ako se ta bitanga još jednom pojavi na ranču, na njemu će i ostati! Ali, šest stopa pod zemljom!

*

U krčmi je bilo pet Tejlorovih kauboja, kada su u krčmu ušla četiri prašnjava razbojnika.

Nuri, Alvarado i Donel su seli za sto, a Morgan je prišao krčmaru Holbruku.

— Šta imaš za jelo?

— Omlet i biftek, gospodine — odgovori Holbruk i, neizdržavši pogled crnih Morganovih očiju, spusti glavu na grudi.

— U redu — odvrati vođa bande.

— Četiri bifteka... I još nešto: Gde se nalazi Džoni Larigan?

Holbruk uplašeno sleže ramenima.

— Larigan? Kupio je mali ranč u blizini Rio-Pekosa.

Morgan se prezrivo osmehnu i vrati do stola.

Spustio se na stolicu i tiho procedio:

Larigan je, zaista, odlučio da postane primeran građanin. Kupio je mali ranč u blizini Pekosa. Čim jedemo, otići ćemo mu u posetu.

Nuri je osmotrio polupraznu krčmu i nezadovoljno odmahnuo glavom.

— Ne znam šta je našao u ovoj selendri? Da živim ovde mesec dana, poludeo bih od dosade.

Morgan je procedio:

— Pa, mi ćemo brzo razbuditi usnule građane, ako se budemo morali duže zadržavati.

Holbruk je doneo jelo, svaki čas se klanjajući.

— Prijatno, gospodo... Odakle dolazite?

Niko mu nije odgovorio na pitanje, ali ga je Alvarado presekao pogledom. Holbruk se stresao i brzo udaljio prema šanku.

Četiri razbojnika su počela da jedu, ali im je iznenada prišao Dik Harvej. Na mladićevom licu je lebdeo prezriv osmeh.

— Gle, gle! — reče. — U Ronston, u poslednje vreme, dolaze sve same bitange!

Nijedan od četvorice razbojnika ga nije ni pogledao.

Ovo je Harveja samo razljutilo.

— Ja ne volim mnogo strance, prijatelji! A ni gospodin Tejlor ih ne voli.

Donel, koji mu je bio najbliži, podiže pogled.

— Gubi se, strvino! Zar ne vidiš da jedemo?

— Mene si nazvao strvinom?! — uzviknu mladić.

Holbruk uplašeno podiže ruke i reče Harveju:

— Ostavi gospodu da jedu na miru, Dik!

— Gospodu! Ako su ove bitange gospoda, ja sam meksički car! — Harvej se potom lukavo osmehnu i, dohvativši slanik, počeo da sipa so u Donelovo jelo. — Sigurno niste posolili jelo, »gospodine«? Nema problema, ja ću posoliti mesto vas!

Četiri razbojnika su se za trenutak pogledala. Na licima im je lebdeo tajanstven osmeh. Donel je potom spustio pogled i zagledao se u gomilu soli koja je prekrivala biftek. Slegao je ramenima, i lagano se okrenuo na stolici.

Pogledao je Harveja.

— Naljutio si me, strvino!

— I šta ćeš učiniti? — upita, cerći se, Harvej.

Donel nije ništa odgovorio. Iznenada je zamahnuo šakom i pogodio Harveja u vilicu. Od udarca, Harvej je pao na pod i počeo da pljuje zube.

— Bitango! — procedio je. — Izbio si mi pet zuba!

— Znači da si imao sreće — odvrati Donel. — Onog kojeg ja udarim, obično ostane bez desetak zuba!

Tog trena, Harvej je izgubio prisustvo duha.

— Dosta mi je vas, stranaca! Svaki koji naiđe izbije mi po koji zub! Ti ćeš za sve platiti, debela mešino! — Harvej je hitro pošao rukom prema revolveru, ali je Donel bio mnogo brži. Munjevito je, iz pojasa, izvukao sačmaricu skraćene cevi, i ispalio dve patrone u mladića. Pogođen, Harvej je bačen na sredinu krčme, na kojoj je i ostao da leži.

Donel se mirno spustio na stolicu, i kod Holbuka naručio nov biftek.

Pola sata kasnije, četiri razbojnika su se najeli.

Ustali su i krenuli prema vratima, a Morgan je na tren zastao kraj šanka.

— Obezbedićeš nam četiri sobe, pošto ćemo, najverovatnije, prenoćiti u Ronstonu. Jasno?

Holbruk poče uplašeno da klima glavom.

— Potpuno jasno, gospodine, ali imam samo tri paspoložive sobe! Jednu je zauzeo gost koji je stigao pre dva dana.

— Oteraj ga! — naredi Morgan. — Ne budemo li imali četiri sobe kada se vratimo, ova krčma će ostati bez krčmara!

— Pokušaću... Gospodin je trenutno izjahao izvan grada, ali će se sigurno vratiti pre sumraka.

Morgan se okrenuo i pošao prema vratima, ali ga Holbruk oslovi:

— Gospodine...

Morgan stade i nervozno pogleda krčmara.

— Šta želiš?

— Niste platili...

Morgan ljutito izvuče kolt i izrešeta boce na policama. Kada je bio gotov, vratio je kolt u futrolu i procedio:

— Sada ti je plaćeno! Kusur zadrži!

Holbruk je uplašeno počeo da se klanja, sve dok Morgan nije izašao iz krčme.

A razbojnici su skočili na konje i poterali ih prema izlazu iz grada.

Dva sata kasnije, stigli su na Lariganov ranč. Činilo sa da ih Larigan čeka. Stajao je kraj stuba nosača trema i mirno ih posmatrao.

Morgan se naceri.

— Lepo ti je ovde, Džoni! Konačno si ostvario svoj san!

— Jesam, Bile. Zašto ste došli?

— Znaš ti zašto smo došli! Posao u

Bladhilu još čeka, samo zbog tvoje tvrdoglavosti!

— Izgleda da me nisi dobro razumeo, kada sam izašao iz San—Diabla? Gubite se!

— Polako! — reče Morgan i dalje se cereći. — Zašto si tako tvrdoglav, Džoni? Zaradićeš u tom »poslu« toliko novca da ćeš moći da kupiš ceo Ronston.

— Ne vredi da me ubeđuješ, Bile.

Tog trena, na trem je izašla Nensi. Zbunjeno je osmotrila četvoricu jahača i obgrlila Larigana oko struka.

Morgan se još više nacerio.

— I oženio si se, Džoni? Mogao bi bar da nas upoznaš sa gospođom!

— Nensi — reče Larigan. — Sada bi bilo krajnje vreme da se izgubite.

— Polako, Džoni! Tek smo stigli. — Morganovu pažnju je odjednom privukao bik u koralu. — Postao si pravi stočar. Imaš čak i bika!

Pol Nuri je munjevito izvukao revolver i jednim metkom pogodio životinju posred očiju. Vratio je kolt u fotrolu i odmahnuo glavom.

— Više nema bika...

Larigan nije reagovao na Nurijev postupak. Nensi je, takođe, shvatila da se na ranču nalaze četvorica vrlo opasnih razbojnika, i uplašeno je pogledala Larigana.

A Larigan je odmahnuo glavom i pogledao kockara.

— Nisi to trebao da učiniš, Nuri.

Nuri se prezrivo nasmeja.

— Izvini, Džoni! Znaš da mrzim životinje?

— Čak i više od ljudi — odvrati Larigan. Tog trena, iz kuće je izašao stari Sam. Pogledao je ustreljenog bika, a potom Nurija.

— Kako si to mogao da učiniš, bitango?! — uzviknuo je. — Šta ti je životinja skrivila?!

Starac je srdito krenuo prema Nuriju, ali ga odjednom zadrža Lariganov glas:

— Vrati se, Same!

Starac stade i pogleda Larigana.

— Naučiću tog pametnjakovića da više nikada ne ubija životinje, Džoni!

— Vrati se u kuću, Same!

Lariganov glas nije trpio prigovor, i starac pogureno uđe u kuću.

A Morgan se osmehnuo i klimnuo glavom.

— Postao si pravi gazda, Džoni! Ali, mi ćemo se ponovo vratiti, sve dok ne pođeš sa nama! — Morgan podiže šešir i teatralno se nakloni Nensi. — Do viđenja, gospođo! Vrlo ste lepi, i mislim baš da ste Nurijev tip. Šta ti misliš, Nuri?

Pol Nuri se nacerio i jednim pogledom odmerio Nensi.

— Dobro parče, Bile! Voleo bih da je imam samo jednu noć u svom krevetu! Za tu jednu noć bih je naučio više o ljubavi, nego što će je Džoni naučiti za deset godina!

— Ko zna? — reče lukavo Morgan. — Vremena se menjaju, i možda će gospođa Larigan stići do tvog kreveta... Pa, do viđenja, Džoni! Nadam se da ti je drago što smo te posetili? Uskoro ćemo se ponovo videti!

Četiri razbojnika su poterala konje prema izlazu, ali nisu svi odmah napustili ranč. Donel je zastao i, jednim potezom, iščupao drvenu kapiju iz nosača. Prezrivo ju je odbacio od sebe i pojurio za svojim drugovima.

Nensi uplašeno pogleda Larigana.

— Ovo su tvoji bivši prijatelji?

— Bivši ortaci. Nikada nismo bili prijatelji.

— Šta žele od tebe?

— Morgan želi da opljačka banku u Bladhilu, a to ne može da učinu

bez mene. Želi da me primora da mu se priključim.

— Reći ću ocu da ih najuri iz Ronstona! Tata, ipak, neće dozvoliti da nas neko maltretira.

— Ne mešaj oca u ovo. Morgan će, pre ili kasnije, shvatiti da neću poći sa njim u Bladhil, i moraće me ostaviti na miru.

— Nadam se... — reče zamišljeno Nensi i, zajedno sa Lariganom uđe u kuću.

*

Džems Kalmen je ušao u krčmu i pogledom prošarao po razbijenim bocama.

Prišao je šanku i upitao Holbruka:

— Šta se dogodila?

— Neki stranci su ubili Dika Harveja i napravili mi lom u krčmi.

— Koliko ih je bilo?

— Četvorica. Vrlo surovi ljudi!

Kalman je iz džepa izvukao izgužvanu poternicu i raširio je pred Holbrukom.

— Da li je ovaj bio među njima?

Holbruk pročita ime Slima Donela i klimnu glavom.

— Da, on je bio među njima. Izbio je Harveju pet zuba... Ko ste vi, gospodine? Lovac na ucenjene?

Kalman je ćutke presavio poternicu i vratio je u džep. Krenuo je prema hodniku, ali ga Holbruk zaustavi:

— Stranci su me zamolili da vas pitam da li ćete im ustupiti sobu?

Kalman je stao i okrenuo se.

— Zašto?

— Ima ih četvorica, a ne vole da spavaju zajedno.

— Pa, večeras će ih biti najviše trojica, tako da ne moraš da brineš zbog smeštaja. — Kalman je potom ušao u hodnik, ostavivši kraj šanka zbunjenog Holbruka.

Sat kasnije, u krčmu su se vratila četvorica razbojnika. Već se spuštala noć kada su ušli u krčmu i posedali oko stola.

— Donesi viski! — reče Morgan Holbruku.

Holbruk je doneo viski i pokušao da se vrati za šank, ali ga Morgan uhvati za okovratnik.

— Polako! Da li si nam obezbedio sobe? Izgleda da ćemo u Ronstonu ostati duže nego što smo se nadali.

— Ništa nisam uspeo — reče, drhteći Holbruk. — Gost iz četvrte sobe ne želi da vam je prepusti. Rekao je da će vas večeras biti najviše trojica, pa vam neće trebati četvrta soba.

Četiri razbojnika se upitno pogledaše.

Morgan prostreli pogledom Holbruka,

— Imaš vrlo duhovitog gosta. Gde se nalazi?

— U svojoj sobi...

Morgan hitro ustade od stola i obrati se ostalim razbojnicima:

— Ljudi u Rostonu izgleda još ne znaju sa kim imaju posla! Pođimo da vidimo šta taj stranac želi od nas!

Četiri razbojnika su oprezno ušla u hodnik i, malim stepeništem, prišli poslednjim vratima.

Morgan je oprezno izvukao revolver i jednim udarcem noge otvorio vrata. Soba je bila prazna.

— Bitanga je pobegla! — reče. — Ipak je shvatio da je za njega bolje da zbriše!

— Vratimo se za sto — reče Nuri i pođe nazad.

Ponovo su ušli u veliku prostoriju i posedali oko stola. Ali, tek što su počeli da piju viski, a sa ulice je odjeknuo glas:

— Donele?! Izađi!

Četiri razbojnika se ponovo pogledaše.

— Izgleda da tajanstveni gost ove krčme želi da ostvari svoj plan? — reče prezrivo Morgan i pogleda Donela. — Tebe traži. Sa kim si se zakačio poslednjih meseci?

— Sa mnogima — reče nehajno Donel i, izvukavši sačmaricu, proveri punjenje.

A sa ulice se ponovo začu Kalmanov glas:

— Izađi, Donele, ili ću doći po tebe!

— Prilično je nervozan — reče Donel, ustajući. — Baš me interesuje šta želi.

Morgan, Nuri i Alvarado su takođe ustali i zajedno sa Donelom izašli na trem.

Noć se već bila spustila na Ronston i čovek koji je stajao na drugoj strani ulice se nije dobro video.

— Šta želiš, prijatelju, od mene?! — upita Donel.

— Želim tvoj život, Donele! — odgovori hladnim glasom Kalman.

— To su mnogi hteli, pa se sada nalaze rasuti po raznim grobljima! A zašto želiš moj život?

— Ubio si mi sina. Bacio si ga na stene i razbio je glavu. Da li se sećaš?

Donel se namrštio.

— Da. Šerif Klint Kalman? A ti si sigurno čuveni šerif Džems Kalman?

— Pogodio si. Reci svojim prijateljima da se vrate u krčmu. Ovo se tiče samo nas dvojice.

Morgan lagano odmahnu glavom.

— Na tvoju veliku žalost, Kalmane, moraćeš se boriti i sa nama.

— Nemam ništa protiv vas! — reče Kalman. — Vratite se u krčmu ili ćete zažaliti!

— Ti si mrtav čovek, Kalmane! — reče mirno Morgan.

— Videćemo! — uzviknu Kalman i u ruci mu se stvori kolt. Međutim, nije uspeo da ispali ni dva metka, kada ga pogodiše najmanje četiri zrna. Smrtonosno pogođen, napravio je nekoliko koraka prema sredini ulice i pao u prašinu.

Četiri razbojnika lagano priđoše njegovom lešu i okrenoše ga na leđa.

— Čuveni Džems Kalman! — reče prezrivo Morgan. — Da je bio pametniji, mogao je živeti mnogo duže.

Alvarado je žurno izvukao nož i skinuo Kalmanov skalp.

— Zašto to radiš, Hoze? — upita Nuri.

— Skupljam skalpove slavnih ljudi koje sam sredio — odgovori zadovoljnim glasom Alvarado.

— Koliko ih imaš do sada ?

— Sa Kalmanovim četiri. Briski, Tak i šerif Mangus iz Vičita-Sitija. Mislim da ću uskoro imati i peti. Lariganov.

Morgan pođe prema krčmi i sleže ramenima.

— Ako Džoni, zaista bude previše tvrdoglav, lako je moguće da i njemu skineš skalp. — Ušli su u krčmu, i Morgan reče Holbruku: — Tvoj prijatelj stranac je ipak odlučio da nam prepusti svoju sobu. On je zaključio da mu je najudobnije u jelovom sanduku!

Holbruk se stresao i uplašeno podigao ruke.

— On uopšte nije moj prijatelj! Bio je gost kao i vi! Želite li da budete nečim posluženi, gospodo?

Morgan odmahnu glavom.

— Baš nam ništa ne treba. Želimo samo da nas niko ne gnjavi. Jasno?

— Najjasnije, gospodine!

Morgan se osmehnuo i lakim korakom ušao u hodnik.

— Baš nam je lepo u ovoj selendri! Za kratko vreme smo postali strah i trepet. Bilo bi bolje da se gradić umesto Ronston zove Grad Zečeva.

— Ali, ima jedna tvrdoglava lisica u njemu.

— I tu ćemo lisicu isterati iz jame! — reče Morgan. — Ne bude li htela da se ponaša kao vuk, polomićemo joj kičmu!

*

Rodžer Benton je, bez kucanja, ušao u dnevnu sobu i, skinuvši šešir, obratio se Tejloru:

— Gazda, stigao je glasnik iz Lameze. Da li vas interesuju podaci o Lariganu?

— Da čujem? — odvrati Tejlor.

Benton je rastvorio list papira i počeo da čita:

— Džoni Larigan, revolveraš i obijač banki, zajedno sa Bilom Morganom, Polom Nurijem, Slimom Donelom i Hozeom Alvaradom učestvovao u nizu oružanih pljački širom Arizone i Teksasa. Na duši ima najmanje deset ljudi koje je pobio u dvobojima. Jedno vreme ga je pratio glas najbržeg revolveraša Teksasa. Uhvaćen u blizini Solt-Lejk-Sitija i osuđen na sedam godina robije u San-Diablu. Pet je izdržao, a potom je pomilovan od strane guvernera zbog dobrog vladanja. Trenutno mesto boravka nepoznato.

Benton je podigao pogled.

— Eto, za tog je čoveka pobegla vaša kćerka.

— A celo vreme je izigravao mirnog i poštenog čoveka! reče Tejlor. — Nensi mora saznati te podatke! Ne sumnjam da će ga odmah napustiti.

— Ne bih bio toliko siguran. Dobro poznajem žensku psihologiju...

Benton nije završio rečenicu, jer je u sobu upao stari Prajs.

Pogledao je Tejlora i uzbuđenim glasom rekao:

— Gazda, tragedija! Harvej je mrtav!

Tejlor je, istog trena, skočio sa stolice.

— Šta pričaš?! Ko ga je ubio?!

— Neki stranac.

— Onaj koji mu je razbio zube?

— Ne, neki drugi, mada mu je i ovaj razbio zube!... Viport i momci su se vratili iz grada i doneli Harvejov leš! Biće najbolje da vam oni ispričaju šta se dogodilo!

Tejlor je žurno pošao prema izlazu, a za njim je pošao i Benton.

Pred kućom, četiri kauboja su stajala oko Harvejovog leša. Tejlor je kratko osmotrio leš, a zatim je pogledom preleteo preko lica svojih ljudi.

— Šta se dogodilo?

Džek Viport, visoki, koščati Teksašanin, sleže ramenima i reče:

— Kartali smo se kada su četiri stranca ušla u krčmu. Izgledali su vrlo surovo, ali Dik je ipak želeo da ih provocira. Najkrupnijem od njih je sipao so u jelo, a ovaj ga je udario. Izbio mu je pet zuba, pa je Dik izgubio živce. Potegao je revolver, ali je grmalj bio mnogo brži, i sasuo mu sačmu u stomak. Bilo je grozno!

— Zašto vi niste pomogli Harveju?! — upita ljutitim glasom Tejlor.

Viport odmahnu glavom,

— Mi smo kauboji, gazda a ne revolveraši. Ti stranci su izgledali zaista surovo.

Tejlor je nekoliko sekundi zurio u Harvejov leš, a zatim se okrenuo prema Bentonu.

— Pokupi naše najbolje momke i idite u Ronston! Kada se vratiš, želim da čujem da su stranci mrtvi!

Benton se nacerio i klimnuo glavom.

— Konačno malo akcije, gazda! Kao u stara vremena! Povešću deset najboljih momaka i srediti te bitange!

Tejlor se vratio na trem i sledećih pola sata je posmatrao užurbane pripreme Bentonove grupe. Uz povike i vrisku napustili su ranč, a Tejlor ih je pozdravio rukom.

Na licu mu je lebdeo zadovoljan osmeh, kada je kraj njega stala Džejn.

— Nije dobro to što radiš, Alé.

Tejlor osmotri ženu i upita:

— Šta nije u redu, Džejn?! Te bitange su mi ubile čoveka! Meni, najmoćnijem čoveku Ronstona! Zar misliš da ne moraju biti kažnjeni?

— Ne znam... imam vrlo lošę slutnje. Čini mi se, da u poslednje vreme ništa ne radiš dobro.

— Ženo, uđi u kuću i zabodi nos u kuhinju! Više nikada ne pokušavaj da se mešaš u muške poslove! Sve smo ovo stekli samo zato što sam bio prodorniji i agresivniji od drugih! Nikakve skitnice neće bezrazložno ubijati moje ljude! Jasno?!

Džejn Tejlor nije ništa rekla. Okrenula se i nestala u kući.

A Benton je, na čelu deset kauboja, stigao u Ronston. Jahali su vrlo tiho, tako da je malo ko od zakasnelih prolaznika primetio njihov dolazak.

Došli su do krčme i, u potpunoj tišini, pripremili puške i revolvere.

Sa puškom u ruci, Benton je hitro upao u krčmu, ali sem Holbruka, u njoj nije bilo nikog.

Prišao je uplašenom krčmaru i prosiktao:

— Gde su stranci, Seme?!

— Gore, u sobama, Bentone! Šta to radite?! Uništićete mi krčmu!

— Do vraga i krčma! Ti stranci su krivi za Harvejevu smrt i moraju biti kažnjeni!

— U tom slučaju ja napuštam, krčmu! — reče Holbruk i žurno izađe iz krčme.

A Benton se tihim glasom obrati svojim ljudima:

— Bitange spavaju gore, u sobama! Upašćemo u isto vreme i bez pitanja ih poubijati! Više ni jedna bitanga neće doći u Ronston!

Oprezno su, potom ušli u hodnik i popeli se na usku galeriju. Onog trena, kada je Benton dao znak, složno su razvalili vrata četiri sobe i upali unutra. Ali na licima im se ocrtalo iznenađenje.

— Pa, ovde nema nikog?! — uzviknu jedan kauboj. — Holbruk nas je izigrao!

— Možda su bitange pobegle? — upita se glasno Benton.

Tog trena, iz najmračnijeg ugla galerije izađe Morgan i reče:

— Bitange su još uvek ovde!

Kauboji su zapucali, ali je Morgan u prvim sekundama okršaja ubio trojicu. Na drugom kraju hodnika su se pojavili Donel i Nuri, i puščanom vatrom uneli pravu pometnju među iznenađene kauboje. Kauboji su počeli da beže nazad, prema stepeništu, ali su naleteli na Alvarada i njegovi noževi su zazviždali kroz vazduh. Pre nego što su se kauboji snašli, njihova dva druga su bila mrtva, a Alvarado je bio nestao.

Gore, na galeriji, tri preživela kauboja, na čelu sa Bentonom, povukla su se u jednu sobu i zabarikadirali se iza velikog drvenog kreveta.

Morgan je mirno napunio revolver i pogledao ostale razbojnike.

— Moramo isterati ove pacove napolje. Napravićemo im malo dima i izaći će sami.

Alvarado je hitro dograbio sa zi-

da petrolejku, zapalio je i bacio u sobu.

Gust dim je uskoro naterao kauboje da izlete iz sobe. Pucali su na sve strane, ali su ih Morgan, Nuri i Donel mirno poskidali, kao da se nalaze na strelištu.

Donel je prebrojao mrtve i rekao Morganu:

— Unutra je još jedan, šefe.

Morgan je podigao obrve i mirno ušao u prostoriju ispunjenu dimom. Rodžer Benton je upravo prekoračivao ram prozora kada mu je kraj uha odjeknulo zloslutno natezanje udara igle kolta.

— Kuda si pošao, prijatelju? — upita prezrivo Morgan i jednim snažnim trzajem uvuče Bentona u sobu. Dograbio ga je za okovratnik i izvukao na galeriju. Kratko je pogledao Donela i Alvarada, i naredio: — Ugasite vatru! Ne volim kada gori krčma!

Donel i Melez su počeli da gase vatru, a Morgan je osovio uplašenog Bentona na noge.

— Ti si bio šef ove bagre?

Benton ćutke potvrdi, a Morgan nastavi:

— Zašto ste želeli našu smrt?

— Ubili ste Harveja... — promuca Benton.

Morgan zamišljeno klimnu glavom.

— Tačno, Donel ga je ubio, jer je bio neljubazan i sipao mu so u jelo. Kako se zoveš?

— Rodžer Benton...

Nuri pogleda Morgana.

— Sada sam se setio, Morgane. Video sam Bentona u Teksasu, pre pet godina. Sitan prevarant i sitan revolveraš.

— Kokošar — zaključi Morgan. — I ti si se, bedniče, usudio da udariš na nas?! Zar nikada nisi čuo za nas: Nurija, Alvarada i Donela?!

— Pakleni jahači... — promuca Benton. — Čuo sam, gospodine Morgane, ali nisam znao da ste vi ubili Harveja.

— Za koga radiš? — upita nervoznim glasom Morgan.

— Za Ala Tejlora...

— Ponovo taj Tejlor! Izgleda da će nam samo on u Ronstonu praviti probleme! — Morgan je pogledao zamišljenim pogledom Nurija i rekao: — Kaznićemo gospodina Tejlora! Tako ćemo ga srediti da će se plašiti i vlastite senke!

— A šta ćemo sa ovim kokošarom? — upita Nuri, prezrivo pokazujući na Bentona.

— Kao i sa ostalima — reče Morgan i izvuče revolver.

Užasnuta pogleda, Benton raširi ruke.

— Nemojte me ubiti, gospodine Morgane! Pridružiću se vašoj družini, samo me nemojte ubiti!

— Šta će mi pas poput tebe? Ti nisi sposoban ni čizme da mi čistiš!

— Pomoći ću vam da upadnete na Tejlorov ranč bez ispaljenog metka! — uzviknu Benton. — Na ranču ima još dvadeset kauboja i mogli bi vam pružiti snažan otpor!

— Kako bi nam pomogao?

— Zatvorio bih sutra uveče pse u štenaru, a kaubojima bih kupio pet boca tekile. Do ponoći će biti mrtvi pijani.

Morgan je razmišljao samo nekoliko sekundi.

Konačno je klimnuo glavom.

— U redu, ali ako me prevedeš, prevrnuću ceo Zapad da te nađem!

— Neću vas prevesti, gospodine Morgane! Tejlor mi se već popeo na glavu! I sam sam već želeo da ga napustim.

— Dobro, ali moraju biti pijani do šest sati uveče. Mi napadamo u osam. Posle ponoći ne volim ništa da radim.

Benton je počeo da se klanja.

— Mogu li sada da idem?

— Da, dole u krčmi uzmi pet boca tekile. I pazi: ako uletimo u klopku, ćeš prvi platiti životom!

— Sve će biti u redu, gospodine Morgane! Videćete!

— Gubi se! — odbrusi Morgan. — A ako te gospodin Tejlor upita kako si se ti izvukao iz grada, reci da si pobegao. Jasno?

— Potpuno! — Benton se žurno okrenuo i pojurio stepeništem u prizemlje. Nešto kasnije, odjahao je iz Ronstona.

Stojeći na galeriji, Nuri upita Morgana:

— Nisam znao da posle ponoći ništa ne radiš? Dugo se poznajemo, i mislio sam da sve zam o tebi.

Morgan zamišljeno klimnu glavom.

— Još dok sam bio dečak, neka starica je prorekla mojoj majci da ću umreti posle ponoći. Od tada izbegavam bilo kakve akcije u to doba.

— Možda ćeš umreti prirodnom smrću...

— Ne, rekla je da će me neko ubiti.

— Ružno proročanstvo — reče Nuri i odmahnu glavom.

— Da, ali pre nego što poginem ostvariću sve svoje snove. A jedan od mojih snova je i banka u Bladhilu.

*

Bila su dva sata popodne, kada je stari Sam doneo vesti o tragediji Tejlorovih ljudi.

Nensi je bila zapanjena, dok je Larigan ćutao.

Starac ga je pogledao i odmahnuo glavom.

— Tvoji nekadašnji prijatelji su zaista nezgodni momci, gazda. Preživeo je jedino Benton.

Larigan lagano klimnu glavom.

— Morgan, Nuri, Alvarado i Donel su opasniji od besnih pasa. U životu sam upoznao malo ljudi koji su bili sposobni da im se suprotstave.

— A ti? — upita starac. — Video sam ti, neki dan, dršku kolta. Ukrašena je gomilom zareza.

— Molio bih te da više ne diraš moje stvari! — reče povišenim tonom Larigan. — Ja sam se smirio, odužio svoj deo zakonu i sada sam miran čovek.

Nensi iznenada stavi svoju šaku na Lariganovu ruku.

— Morala bih otići kod tate, Džoni. On je vrlo impulsivan i ko zna šta mu može pasti na pamet. Ne želim da pogine.

— Sada ne smeš nigde ići. Ako odeš, otac te neće pustiti nazad.

— Hoće, Džoni! Niko me ne može sprečiti da se vratim. Dobro poznajem tatu. Verovatno se već pomirio sa činjenicom da sam tvoja žena.

— Suviše je rano, Nensi.

— Moram uzeti i odeću.Ne mogu stalno biti u ovoj haljini.

— Poslaćemo sutra Sama po tvoju garderobu. Ne, ovih dana ne smeš nigde ići sama! Morgan verovatno, preko dana, luta okolinom i mogao bi te uhvatiti.

Nensi je spustila glavu na grudi i više nije ništa rekla.

Sat kasnije, stari Sam je izašao iz kuće i prišao Lariganu koji je radio oko korala.

— Ko će večeras ići po stoku na pašnjak? — Ti, kao i obično. Zar se nismo dogovorili da je ja ujutro teram na pašnjak, a ti da je vraćaš popodne?

— Jesmo, ali danas me boli noga. Jedva stojim.

Larigan odmahnu glavom i izade iz korala.

— Zaista si ti lenština, Same! Juče su te bolela leđa, a sutra će te boleti ruke!

— Takva je starost! Misliš li da ćeš ti biti zdraviji kada dođeš u moje godine?

Larigan nije ništa odgovorio. Skočio je na konja i poterao ga ka šumici. Deset minuta kasnije, ponovo je izbio na obalu Pekosa i poterao konja prema malom pašnjaku. Ali, tek što je počeo da skuplja neveliko krdo stoke, kada je ugledao kako, iz pravca Ronstona, dolazi jahač. Pet minuta kasnije, prepoznao je Alvarada. I melez je njega primetio, jer je skrenuo sa puta i prišao Liganu.

— Zdravo! Baš sam pošao kod tebe.

— Šta želiš? — upita hladnim glasom Larigan.

— Stara stvar, Džoni. Zašto ne popustiš i ne podeš sa nama u Arizonu? Obavićemo posao, pa se vrati svojoj ženici.

— Pričaš gluposti, Hoze. Više nikada neću biti razbojnik.

— Znaš li koliko će ti vremena i truda trebati da postaneš veliki rančer? A kada bi nam pomogao, mogao bi da kupiš ceo smrdljivi Ronston.

— Ne vredi ti, Hoze. Ko te je poslao?

— Morgan. On nije mogao da dođe. Imali smo nekih problema sa nekim kaubojima.

— Čuo sam. Ubili ste deset ljudi.

— Čista samoodbrana. Trebao si ispričati svom tastu s kim se kači. U Ronstonu žive sve same kukavice, i niko nam se ne može suprotstaviti! Možda si i ti, uz njih, postao kukavica?

— Nisam kukavica, Hoze. Osnovao sam porodicu, kupio ranč i želim da živim kao svi ljudi. Da si ti na mom mestu, šta bi učinio?

— Ja ne bih izneverio drugove.

Larigan mirno odmahnu glavom.

— Mi nikada nismo bili drugovi, Hoze! Bili smo zajedno samo zbog interesa.

Hoze se počeša po potiljku i upita:

— Znači, nećeš nam se priključiti?

— Ne, gubi se!

— Dobro, ali Morganu se to neće svideti! Ovo je treći put kako ga odbijaš. Ne verujem da će ti dati još jednu šansu. Pa, zdravo, Džoni! Sledeći put nećemo ćaskati kao sada! — Alvarado je mamuznuo konja i krenuo nazad.

Medutim, Larigan ga zadrža

— Da li Morgan planira da se osveti Tejloru?

— Hteo bi suviše da znaš, Džoni! Zašto ne dođeš u Ronston, pa ne razgovaraš sa Morganom? U gradu ima, ionako vrlo malo ljudi, i ništa se ne događa. Građani beže kao kokoške bez glave. Tvoj dolazak bi uneo živost u sumornu svakodnevicu.

— Odlazi, Hoze — reče Larigan i potera malo krdo stoke prema ranču.

Još dok je prilazio ranču, shvatio je da nešto nije u redu. Sam mu je ćutke pomogao da utera stoku u koral, i to ga je još više zabrinulo. Sjahao je sa konja i žurno ušao u kuću.

— Nensi?!

Ona se nije nalazila u brvnari. Na Lariganovom čelu se pojavila duboka bora, kada je izašao iz kuće i ljutito uhvatio Sama za okovratnik košulje.

— Sva ona priča o bolesnoj nozi je bila laž, zar ne, prevrtljivi starče?!

Starac uplašeno raširi ruke.

— Šta sam mogao da učinim, Džoni? Nensi me je zamolila... želi da razgovara sa ocem...

Larigan pusti starca i nervozno sede na ivicu trema.

— Ako se do večeras ne vrati, obesiću te na najviše drvo u okolini!

— Nisam kriv, Džoni! — reče uplašeno starac. — Uostalom, moraš i nju razumeti: Ono su joj, ipak, roditelji!

Larigan nije ništa odgovorio, već je nervozno ustao i ušao u kuću.

Pola sata kasnije, starac je oprezno pred njega stavio jelo. Za vreme ručka nije bila progovorena ni reč. Posle jela, Larigan nije, kao obično, popušio cigaretu, već je odmah legao u krevet. Bio je vrlo umoran, i brzo je pao u nemiran, isprekidan san.

*

Namrgođena lica, Tejlor je posmatrao kćerku.

— Zašto si došla, Nensi?

Devojka zbunjeno spusti pogled.

— Došla sam da te upozorim, tata. Ti razbojnici su vrlo opasni i ti im se ne možeš suprotstaviti.

— To znam i sam! Ali, poslao sam Hendriksa po rendžere i još ćemo videti ko će se poslednji smejati! Koliko sam saznao, te bitange su došle u Ronston zbog tvog ljubavnika. Divno!

— Džoni je moj muž, tata! Uskoro ćemo se venčati!

— Venčati? Znaš li ko je on, draga?! Ubica, revolveraš i obijač banki! Zar ćeš se za takvog čoveka udati?!

Nensi odlučno pogleda oca,

— Neću se udati ni za ubicu, ni za revolveraša, ni za obijača! Džoni to više nije! Volim ga i on voli mene! Zar ne shvataš da on želi da živi mirno?!

— Sve ja shvatam, Nensi! Čak i to da su te bitange došle zbog njega! Znaš li kako Ronston sada izgleda? U njemu se nalazi još samo ta banda i Holbruk! Jutros su silovali neku ženu, i opljačkali poštu! Eto, to su prijatelji tvog »muža«!

— Džoni nije kriv što su oni u Ronstonu! Žele da ga nagovore da pođe sa njima u novu pljačku, ali on ih je odlučno odbio!

Benton, koji je stajao kraj vrata, glasno se nakašlja.

— Odbio ih je zato što je u zatvoru postao kukavica!

Nensi je prostrelila pogledom Bentona i odgovorila:

— Sa vama ne želim da razgovaram, Bentone! A Džoni nije kukavica! Jednostavno, u zatvoru je zaključio da ubuduće želi da živi mirno. Zar je to greh?

Tejlor se nervozno osmehnu.

— Pred nama nemaš potrebe da braniš tu lopužu, jer mi o njemu imamo određeno mišljenje. Idi kod majke u sobu!

— Tata, došla sam po svoju odeću! Kada je uzmem, vraćam se kući!

— Kući?! — procedi kroz zube Tejlor. — Ovo je tvoja kuća, devojko! Kada se sredi situacija u Ronstonu, izgladiću stvar sa Vajtom i napraviti najveću svadbu koju će Teksas videti!

— Tata, ja sam, praktično, već udata! Pusti me da uzmem svoju odeću!

— A ne! — uzviknu Tejlor. — Ostaćeš ovde!

— Dobro! Nije mi potrebna odeća! — Nensi se ljutito okrenula i pošla prema vratima, ali Benton iznenada stade ispred nje.

— Žao mi je, gospođice, ali gazda je bio jasan — reče Benton cereći se.

Od muke, Nensi je zaplakala.

Okrenu se ocu i viknula:

— Nećeš me zadržati! Pre ili kasnije, ću pobeći! Džoni je bio u pravu!

Nisam trebala ni dolaziti! Isti si kao i tvoj nadzornik ranča!

Tejlor pogleda Bentona i mirnim glasom reče:

— Odvedi je u njenu sobu i zaključaj. Prozor zakucajte, tako da ne može da pobegne!

Benton je grubo dohvatio devojku i odvukao je u hodnik.

Tejlor zapali cigaru i nervozno poče da puši.

Na vratima se začulo kucanje i stari Prajs uđe u sobu.

— Gazda, događa se nešto nepredviđeno.

— Šta?! — upita uzbuđenim glasom Tejlor.

— Momci su pijani i prave nered po spavaonici. Nikako ne mogu da ih smirim.

— Pijani?! Zar nisam zabranio alkohol na ranču? Do, vraga, šta se to događa u poslednje vreme?! — Tejlor je ljutito odbacio cigaru i, okrenuvši glavu prema hodniku, viknu: — Bentone?!

Benton se ubrzo pojavio i stao pred Tejlora.

— Izvolite?

— Prajs kaže da su momci pijani! Kako je alkohol dospeo na ranč, i pored moje zabrane?!

— Ne znam, gazda. I sami znate, da sam poslednjih sati malo sa momcima.

Tejlor je stavio šešir na glavu i, huknuvši, izašao na trem. Na tren je zastao i pogledao u tamu. Lavež pasa ga je upozorio da nešto nije u redu.

— Ko je zatvorio pse u štenaru? Čujete li kako laju? Podivljali su!

Tog trena, jedna mračna prilika je pretrčala prostor između štenare i spavaonice, baš kada je Tejlor gledao u tom pravcu.

— Do vraga! Razbojnici! Na oružje! — Tejlor se hitro okrenu i uleti u kuću. Učinio je to u poslednjem trenutku, jer mu je metak ispaljen od korala, prozviždao kraj samog uveta. Benton je uleteo za njim, a Prajs je potrčao prema koralu. Želeo je da se dokopa svoje puške koja je, kada je krenuo prema kući, ostala oslonjena na drveni nosač. Međutim, došao je do sredine puta, kada ga je nož, b[illegible] konjušnice, pogodio posred g[illegible]. Starac je bolno jauknuo i pao u prašinu.

Alvarado je hitro šmugnuo prema centralnoj zgradi i poput pauka se počeo da vera po oluku kuće.

Za to vreme, Nuri i Donel su uleteli u spavaonicu.

Kauboji, pijani i zatečeni, pokušali su da pruže otpor dvojici razbojnika, ali su, ubrzo, bili pobijeni ili potpuno onesposobljeni. Preživeli su samo oni koji su bili toliko pijani da su spavali ne znajući šta se događa na ranču.

Morgan je razbio jedan od prozora na kući i uvukao se unutra bez većih problema.

Lomljavu stakla je čuo Tejlor koji je uplašeno stezao revolver, ne znajući gde da pre pogleda. Odjednom je u sobu ušao Morgan i on neprecizno ispali metak u razbojnika. Morgan izvuče kolt i, jednim metkom, mu izbaci revolver iz ruke.

Stežući ranjenu ruku, Tejlor viknu Bentonu:

— Šta gledaš?! Ubij ga!

— Žao mi je, Tejlore — reče tihim glasom Benton.

Al Tajlor zapanjeno raširi oči.

— Izdao si me?! Ti si opio kauboje?! Pre ili kasnije ću ti zavrnuti šiju, Bentone!

Benton nije ništa odgovorio, ali zato Morgan reče:

— Igra je gotova, rančeru! Nisi se smeo samnom kačiti!

Tejlor je uplašeno zurio u vođu bande.

— Platiću ti ako me pustiš! Imam mnogo novca . . .

— Hvala na obaveštenju. Uzeću ga i sam.

Tog trena, u sobu je iz hodnika ušao, Alvarado vodeći Džejn i Nensi.

— Samo su ove dve žene bile u kući, Bile. Pogledaj, ova lepotica je Džonijeva žena!

Na Morganovom licu se pojavio tajanstven osmeh.

— Dobro veče, gospođo Larigan! Kao što vidite, srećemo se na čudnim mestima?

— Džoni će te ubiti! — viknu Nensi.

— Neće. A znaš zašto? Zato što zna da smo bolji od njega. Divno! Nemaš pojma koliko mi znači što si moj zarobljenik?

U sobu su iznenada ušli Nuri i Donel. Kada je ugledao Nensi, na Nurijevom licu se pojavio zadovoljan osmeh.

— Gle?! Vi ste imali bolju lovinu od mene i Slima! Osećam da ćemo se noćas zabavljati sa prelepom gospođom Larigan!

Morgan pogleda Alvarada.

— Vežite je . I ovog rančera! Praviće nam društvo u Ronstonu!

Džejn je iznenada počela da plače i uhvatila Morgana za ruku.

— Ostavite mi ćerku, razbojnici! Vodite mene!

— Tebe?! — reče Morgan i snažno udari ženu. — Da si mlada kojih dvadeset godina možda bih i razmislio!

Pola sata kasnije, razbojnici su odjahali.

*

Larigan se probudio oko jedanaest sati uveče. Opipao je čelo i shvatio da je okupan znojem. Ustao je i pogledao Sama koji je sedeo kraj kamina i pušio.

— Nensi je oteta — reče Larigan.

— Šta?! Kako znaš.

— Znam. Nešto se dogodilo na Tejlorovom ranču.

Starac uplašeno ustade i raširi ruke.

— Da sam znao da će se nešto dogoditi ne bih te prevario, Džoni! Časti mi!

Larigan nije ništa odgovorio. Prišao je velikom drvenom sanduku u uglu prostorije i otvorio ga. Sa dna je izvukao opasač sa koltom i pripasao ga.

Sam zapanjeno raširi oči.

— Šta ćeš učiniti?

— Idem na Tejlorov ranč... — Larigan je stavio šešir na glavu i izašao iz brvnare.

— Hej?! — povika starac. — Sačekaj mene!

Nešto kasnije, u brzom galopu su napustili ranč i uputili se prema istoku. Pola sata kasnije, stigli su na ranč. Već po zavijanju pasa Larigan je znao da je smrt posetila ranč. Ćutke su sjahali kraj korala i prišli Prajsovom lešu.

Larigan pokaza na nož koji je virio iz starčevih grudi i reče:

— Alvarado...

— Stari Prajs je bio dobar čovek — reče Sam. — Uvek smo se prepirali, ali je voleo da dođe ponekad kod mene i da mi se izjada. Šteta!

Produžili su do spavaonica i, kada su otvorili vrata, imali su šta da vide. Desetak kauboja je bilo mrtvo, a nekoliko njih su spavali.

Larigan pokaza na izrešetane grudi jednog kauboja.

— Ovo je učinio Donel. On upotrebljava sačmaricu... Probudi ove što spavaju.

Sam je počeo da drmusa najbliže

kauboje, međutim, bio je dočekan psovkama i nerazumljivim rečima.

Pogledao je Larigana i odmahnuo glavom.

— Pijani su! Čudno, jer Tejlor nije dozvoljavao da se pije alkohol na ranču? Svojevremeno je i mene otpustio zbog pića.

— Neko je izdao Tejlora — reče Larigan i, okrenuvši se na petama, izađe iz spavaonice.

Prešao je dvorište i ušao u kuću. Džejn Tejlor je sedela u fotelji glave spuštene na grudi. Činilo se da spava. Ali, kada je Larigan ušao, podigla je glavu i pogledala ga. Oči su joj bile pune suza i neiskazanog bola.

— Oni razbojnici... — promucala je — oteli su Nensi i Ala...

— Ko je opio kauboje?

— Ne znam... Benton. Odjahao je zajedno sa razbojnicima...

Stari Sam je ušao u prostoriju, tako da je čuo poslednju ženinu rečenicu.

Pogledao je Larigana.

— Znao sam da je Benton izdajnik! To dubre se uvek priklanja onom ko je jači!

Larigan je došao do Džejn i stavio joj ruku na rame.

— Ne sekirajte se, gospođo Tejlor. Izbaviću Nensi i vašeg muža.

— Kako?! Nemaš pojma kakve su to bitange?!... Bože šta pričam?! Ti razbojnici su i došli zbog tebe!

— Da, sada znam da je teško pobeći od prošlosti... Postoji samo jedan način, a to je da se prekinu sve veze! A ja ću ih noćas prekinuti! — Larigan je pogledao po prostoriji i upitao: — Gde se nalazi oružje vašeg muža?

— U hodniku, u zastakljenom ormanu.

Larigan je klimnuo glavom i ušao u hodnik koji je vodio prema spavaćim sobama. Došao je do ormana i udarcem pesnice razbio staklo. Između desetak vrsta pušaka, izabrao je vinčesterku 73 i hitro je pregledao. Potom je otvorio posebnu ladicu i uzeo dve kutije metaka. Pored municije je ugledao i desetak štapina dinamita koje je takođe poneo.

Kada ga je ugledao tako naoružanog, Sam nije mogao a da ne kaže:

— Ti se, izgleda, spremaš da započneš novi rat?

— Protiv Morgana se može voditi samo rat i ništa drugo. A i imaće ga! — Larigan je krenuo prema izlazu, ali ga starac zadrža.

— Povedi i mene! Želim da sredim onu bitangu Bentona!

— Ne, Same. Ostaćeš ovde i pomoći gospođi Tejlor. Ovo je rat samo između mene i Morgana!

*

Morgan je uzeo još jednu bocu viskija i oštro pogledao Holbruka.

— Gubi se !

— Više nam nisi potreban, i ne želim da te vidim u gradu.

— Razumem, gospodine Morgane! — reče uplašeno Holbruk i izađe iz krčme.

Morgan se vratio za sto i otvorio bocu.

Pogledao je svezanog Tejlora i upitao ga:

— Želiš li jedan gutljaj, rančeru?

Tejlor je ljutito cimnuo veze na rukama i nogama.

— Ubiću te, Morgane! — vikao je.

— Volim optimiste. Samo se ti nadaj. Kolo sreće se okreće!

Nuri je odjednom ustao i pogledao svezanu devojku.

— Glupo je da sedimo besposleni i pijemo viski. Zašto se ne bi zabavili sa gospođom Larigan?

Donel i Alvarado su se osmehnuli, dok Morgan nije reagovao. Nuri

pride devojci i nožem je oslobodi veza.

— Hajde, Nensi... Nensi se zoveš? Počni da se svlačiš!

— Pre ću umreti nego se svući pred vama, zlikovci! — odvrati ljuto devojka.

— Svući ćeš se, svući — odvrati suvo Nuri i iznenada udari devojci šamar. Od snage udarca, Nensi je pala na pod. Nuri se osmehnu. — Pa, ja još uvek čekam!

— Bolje me ubij!

Nuri je nekoliko sekundi zurio u devojku, a potom pogleda Alvarada. Melez je shvatio šta taj pogled znači. Munjevito je izvukao nož i prineo ga Tejlorovoj glavi.

Nuri se osmehnu.

— Počni da se svlačiš, ili će Hoze unakaziti tvog oca! Hajde, šta me gledaš!

Tejlor uzbuđenim glasom viknu kćerci:

— Ne slušaj ih, Nensi! Oni će nas ionako ubiti!

Devojka odlučno odmahnu glavom, i reče Nuriju.

— Džoni će vas naći, a tada ćete platiti za sve!

— Džoni je daleko. Ovde smo samo mi :, počni da se svlačiš, ili će ti Hoze izrezati oca na rezance!

Kako devojka nije reagovala, Nuri pogleda Alvarada i ovaj zaseče Tejloru uvo. Tejlor je bolno uzviknuo i počeo da se koprca.

Nuri se prezrivo osmehnu devojci.

— Dakle, šta još čekaš?!

Niz devojčino lice potekoše suze dok je laganim pokretima svlačila haljinu.

Nuri se osmehnu i otvori vrata krčme.

Pogledao je Bentona koji je čuvao stražu i dozvao ga:

— Uđi unutra, kokošaru! Gospoda Larigan priređuje besplatnu predstavu!

Benton se nacerio i ušao u krčmu.

Nuri klimnu glavom devojci.

— Samo nastavi! Kao što vidiš, dvorana se lagano puni!

Bezglasno plačući, Nensi je svukla grudnjak i prekrila grudi rukama.

Zažarenih očiju Nuri viknu:

— I gaćice! Hajde, ne izigravaj kaluđericu!

Nensi je lagano svukla gaćice i ostala nepokretna na stolici, glave položene na grudi.

Nuri se zadovoljno osmehnu upijajući pogledom svaki deo njenog tela.

— Moj prijatelj Džoni zaista zna da izabere ženu!

Benton lagano pride devojci i požudno joj poče milovati grudi.

— Mi smo mnogo bolji muškarci od onog kukavice Larigana! Uskoro ćeš se u to uveriti!

Nensi je iznenada podigla glavu i snažno ošamarila Bentona.

— Dalje od mene svoje prljave ruke! — viknula je.

Nuri je iznenada skočio i viknuo Alvaradu i Donelu:

— Držite je! Platiće nam za sve!

Donel i Alvarado su uhvatili devojku za ruke i noge i spustili je na pod.

Nuri se nacerio i žurno skinuo opasač sa revolverom. Prišao je devojci kada je na ramenu osetio nečiju ruku. Zbunjeno se okrenuo i ugledao Morgana.

— Ostavite je! — naredi Morgan. — Džoni dolazi!

— Ali, dok on ne dođe, mi ćemo se zabaviti...

— Ne. Morate se rasporediti po gradu. Džoni dolazi da nas sredi!

Alvarado i Donald su pustili devojku i hitro izleteli iz krčme.

Nuri se poveo za njihovim primerom, a Benton zbunjeno upita Morgana:

— Kako znate da dolazi?

— Znam — odgovori namrgođeni Morgan. — Postoji nešto kao šesto čulo. I Larigan ga ima.

— Ne treba da ga se toliko plašite! Larigan je velika kukavica!

— Ti si budala! — reče Morgan i, uhvativši Bentona za okovratnik, gurnu ga ka vratima. — Kada je kukavica, kao što kažeš, gubi se napolje i sredi ga!

Benton je žurno izašao iz krčme, a Morgan je seo za sto i nalio još jednu čašicu viskijem.

Pogledao je Nensi.

— Obuci se! Džoni dolazi da te oslobodi, ali mu to neće uspeti!

— Ubiće te, Morgane! — reče Nensi, navlačeći haljinu. — I tebe i tvoje razbojnike!

— Videćemo, devojčice! Džoni je nekad zaista bio dobar, ali posle pet godina provedenih u zatvoru ne verujem da je još uvek onako vešt. Da bi došao do mene, mora srediti Nurija, Alvarada, Donela i onog vašeg kokošara. Ako mu to uspe, znači da je zaista najbolji revolveraš.

Dok je Morgan razgovarao sa Nensi, Larigan je došao do prvih kuća Ronstona i oprezno sjahao sa konja. Čučnuo je u travu ispred najbliže kuće i osmotrio gradić utonuo u tamu. Činilo se da u Ronstonu nema žive duše. Ali, Larigan je znao da ga razbojnici vrebaju. Raspoređeni po različitim mestima u gradu, čekali su da se pojavi. Preskočio je mali jarak i probio se uz zid kuće. Nepogrešivo je shvatio da se neko od petorice razbojnika nalazi u prolazu, sakriven iza bureta za kišnicu. Vratio se nazad i, obišavši kuću, kliznuo u polumračni prolaz.

Rodžer Benton je čučao iza bureta i, sa puškom u ruci, motrio glavnu ulicu Ronstona. Nije ni slutio da opasnost vreba s leđa.

— Bentone? — pozvao ga je odlučnim glasom Larigan kada se našao iza njega.

Benton se munjevito okrenuo, ljutito opsovavši, ali mu je Larigan, jednim udarcem noge, izbio pušku iz ruke. Sledećeg trena, pogodio ga je pesnicom posred lica. Benton je bolno uzviknuo i pao na zid kuće.

Larigan reče:

— Imaš još jednu šansu, Bentone!

Okrvavljena lica, Benton se prezrivo nacerio i rekao:

— Iznenada si postao suviše samopouzdan, Larigane! To ponekad nije dobro!

— Samo ponekad. Ovaj put je po željno.

— Neću ti pomoći! — viknu Benton i polete rukom prema koltu. Nije ga ni dotakao, kada se u Larigan ovoj ruci stvorio kolt. Metak je pogodio Bentona posred čela i on, raširivši ruke, pade kraj bureta iza kojeg se, do nedavno, skrivao.

A Larigan je hitro promenio položaj. Otvorio je prozor kuće i ušao u mračnu sobu. Brzo se krećući, došao je do prozora na suprotnoj strani kuće i oprezno ga otvorio. Znao je da u borbi protiv Morgana i ostale trojice razbojnika mora što manje otkrivati svoj položaj. Izašao je iz kuće i otvorio prozor na sledećoj. Onog trena kada je promolio glavu u kuću, shvatio je da nekog ima u njoj. Munjevito se bacio unutra, trudeći se da ne napravi buku.

U kući je vladala potpuna tišina. U sobi u kojoj se našao, vladala je potpuna tama, ali je nepogrešivo osećao da opasnost vreba iz pravca hodnika. Počeo je lagano da puzi prema velikom stolu, kada je iz tame odjeknulo pitanje:

— Da li si ti, Bentone?

Larigan je prepoznao Donelov glas i osmehnuo se krajičkom usana.

— Nije Benton — odgovorio je. — Tvoja smrt je došla po tebe, Slime!

Donel je ljutito opsovao i pritisnuo obarač sačmarice. Sačma se rasula oko Larigana i on munjevito promeni položaj. Ujedno je ispalio jedan metak iz venčesterke u pravcu iz kog je začuo Donelov glas.

— Ubiću te, Džoni! — brundao je Donel, oprezno se pomerajući po prostoriji.

Larigan nije ništa odgovorio. Sve više se primicao Donelu koji je konačno zauzeo položaj iza velikog drvenog kreveta. Donel je ponovo provirio iz zaklona i ispalio još jednu patronu u mesto za koje je smatrao da predstavlja Lariganov zaklon.

Kako nije čuo nikakav jauk, izvirio je iz zaklona i viknuo:

— Lukav si poput lisice, Džoni, zar ne? Ali, nećeš nadmudriti starog Slima!

Larigan se bezglasno nasmejao, shvativši da je Donel nervozan i da oseća potrebu da priča. Dopuzao je do hodnika i oprezno izvukao štapine dinamita. Spojio je tri štapina i hitro zapalio zajednički fitilj.

Bacio je dinamit prema Donelu.

— Putuj u pakao, Slime!

Snažna eksplozija koja je odjeknula dve sekunde kasnije, raznela je skoro celu sobu. Zatrpan krhotinama stakla i opeke, Larigan je počeo da se izvlači, kada je ugledao Donela. Sa otvorenim ranama na grudima, gorostas je išao pravo prema njemu.

— Prokletniče!... — uzviknuo je Donel. — Sredio si me, ali ćeš otići zajedno sa mnom!

Kada je Donel počeo da pada prema njemu, Larigan se izvukao ispod ruševina i otkotrljao u stranu. Donel pade u prazno, ali gonjen nekom neverovatnom snagom ponovo ustade.

Oči su mu već gubile sjaj, kada je izvukao revolver i rekao:

— Otići ćeš sa mnom, Džoni...

Larigan je hitro skočio u stranu i dokopao se puške koja je ležala na podu. Okrenuo se i sa tri metka pogodio Donela u grudi. Gorostas je ispustio kolt i beživotno pao na gomilu kreča i cigala.

Larigan ustade i oprezno očisti odeću. Došao je, potom, do sporednog izlaza iz kuće i kliznuo u dvorište. Skriven u senci kuće, posmatrao je okolne kuće i razmišljao gde se nalaze ostali razbojnici. Njegov osećaj opasnosti je mirovao. Bilo je zaista čudno da su se Morgan, Alvarado i Nuri primirili i povukli. Dopuzao je do drvene ograde i u jednom skoku je preskočio. Poput zmije spremne za skok, nekoliko sekundi je čučao osluškujući šumove, a zatim je krenuo prema velikim drvenim vratima. Otškrinuo ih je i utonuo u tamu. Nalazio se u prostranoj kovačnici, i osloni se na zid ložišta. Koncentrisao se ispitujući prostoriju, ali telo mu nije slalo nikakve signale opasnosti. Upitao se nije li njegov osećaj za opasnost prvi put pogrešio. Kovačnica je bila idealno mesto za zamku. Ustao je, odlučivši da pođe prema vratima. Tada je začuo zvižduk noža. Izmakao se u poslednjem trenu, ali ga je nož ipak pogodio u levu nadlakticu. Bolno je stisnuo zube i izvukao nož iz ruke.

A odozgo, sa nosača krova, začuo se Alvaradov prezriv glas:

— Prevario si se, Džoni, zar ne? Zaboravio si da sam ja majstor za kamuflažu! Skinuću ti skalp, Džoni!

Larigan je izvukao revolver i ispalio dva metka prema drvenim nosačima, ali je znao da je promašio. Hoze Alvarado je promenio zaklon. Hitro je pocepao rukav košulje i zavezao ruku iznad rane. Bio je ljut na sebe i svoje pamćenje. Mogao je pretpostaviti da će ga njegov osećaj opasnosti izdati kada se bude sukobio sa Alvaradom. Melez je bio pravi majstor kamuflaže i moglo se dogoditi da prođe kraj njega, a da ga ne primeti. Larigan je znao da ne sme čekati. Alvarado je bio spreman da satima čuči na jednom mestu, samo da bi izvršio svoj naum. Morao ga je naterati da napravi grešku. Izvukao je štapin dinamita i, zapalivši ga, bacio ga prema sredini prostorije. Eksplozija je za trenutak osvetlila prostoriju, ali je Alvarado bolje od Larigana iskoristio svetlost. Ponovo je nož fijuknuo kroz vazduh i pogodio Larigana u šaku kojom je stezao revolver. Larigan je ljutito uzviknuo i kolt je odleteo u tamu.

Iz tame je odjeknuo Alvaradov prezriv smeh.

— Ha, sada si bez oružja, Džoni! Dolazim uskoro po tebe!

Larigan je znao da će Melez još neko vreme biti oprezan. Pregledao je šaku i sa zadovoljstvom je utvrdio da se radi o ogrebotini. Bio je bez oružja i, bez razmišljanja, dohvatio iz ležišta gvozdeni žarač. Mozak mu je grozničavo radio i on konačno kliznu prema vratima kroz koja je ušao u kovačnicu. Iznenada ih je širom otvorio i isto tako brzo zatvorio.

Hoze Alvarado, sakriven iza velikog gvozdenog nakovnja reče:

— Ne nasedam na te trikove, Džoni! Dobro znam da si još uvek unutra!

Ali, iz tame mu niko nije odgovorio. Alvarado promeni položaj i čučnu iza ložišta. Tišina u kovačnici je počela da ga zabrinjava. Okrenuo se i seo na pod. Napregnutih čula je tražio moguće zvuke u prostoriji, ali je konačno zaključio da je Larigan zaista pobegao. Ipak, bio je veliki sumnjičavac. Još pola sata je čučao iza ložišta, a potom je oprezno ustao i krenuo prema vratima. Došao je do njih i, kada je hteo da ih otvori, na licu mu se pojavio grč zaprepašćenja. Munjevito se okrenuo, ali je bilo kasno. Dugi gvozdeni žarač ga je prosto prikucao za vrata.

Larigan je zastao ispred Alvaradovog leša i odmahnuo glavom.

— Bio si vešt, Hoze, ali ne dovoljno. Pobedio sam te tvojim oružjem, strpljenjem. — Larigan se hitro okrenuo i upalio šibicu. Pronašao je svoj revolver i krenuo prema vratima. Vinčesterka je ostala da leži nedaleko od ložišta. Zbog samo jedne upotrebljive ruke, znao je da bi mu puška samo smetala. Izašao je na trem, i tada je sa druge strane ulice odjeknuo pucanj iz puške. Metak mu je prozviždao kraj glave i on se baci u zaklon. Pažljivo je proučio malu crkvu odakle je ispaljen metak i uskoro otkrio prozorčić kroz koji je virila cev puške. Ispalio je tri metka iz kolta, i hitro pretrčao ulicu. Odgurnuo je teška hrastova vrata i našao se u tami crkvice. Gore, na galeriji, odjekivali su užurbani ljudski koraci. Larigan lagano krenu prema stepeništu. Ispred sebe je najednom primetio tamnu senku i on hitro ispali metak. Iza velikog mermernog stuba se začuo smeh.

— Nisi uspeo, Džoni! Sa mnom će biti teže nego sa ostalima! Odavde će te odneti direktno na groblje!

Larigan nije ništa odgovorio. Znao je da ima posla sa Nurijem.

Tišina u crkvi je nervirala Nurija.

— Znaš li od kada nisam bio u crkvi, Džoni? Još od detinjstva! Uopšte ne verujem u boga!

Larigan je opalio još jedan metak i promenio položaj.

Nuri se nacerio.

— Nervozan si, Džoni! Prst ti suviše često steže obarač! Možda žuriš da vidiš svoju dragu? Mogu ti reći da zaista imaš ukusa! Ima divno izvajano telo, čvrste, nabrekle grudi, a o ostalom da ne pričam! Kad te sredim, otići ću da se zabavljam sa njom! Već bih je sredio da se nije Morgan umešao! Ali, ima vremena!

Larigan je hitro izvukao dva štapina dinamita i, upalivši ih, bacio prama Nuriju.

— Evo ti poklon, Pole!

Snažna eksplozija je potresla celu crkvicu. Nuri je iznenada izleteo iz dima i počeo da puca na sve strane.

Larigan je izašao iz zaklona i mirno viknuo:

— Pole?!

Nuri je opsovao i skočio u stranu, ali ga je Lariganov metak pogodio još pre nego što je pao na pod galerije. Ipak, nije bio mrtav. Stežući prostreljeno rame, lagano se pridigao na kolena i na licu mu se pojavio lukav, prijatan osmeh.

— Nećeš me ubiti, Džoni, zar ne?! Ti nikada nisi ubio čoveka koji je prepušten na milost i nemilost! Pobedio si me, i to je dovoljno!

Larigan je mirno posmatrao Nurija koji se lukavo cerio. Pogled mu je zatim odlutao iznad Nurijeve glave. Bronzai kip Bogorodice, visok preko metar i osamdeset, balansirao je na drvenom nosaču i bilo je pitanje sekundi, kada će pasti.

Larigan je mirno odmahnuo glavom i, pre nego što se okrenuo, rekao:

— Ne, Pole, ja te neću ubiti.

Pol Nuri se zadovoljno nacerio kada je video da mu je Larigan okrenuo leđa i da je pošao prema izlazu.

— Znaš, Džoni, ja sam kockar, a zaboravio si da svi kockari nose i pištolj! Go... — Nuri nije završio započetu rečenicu, jer mu je bronzani kip Bogorodice pao na glavu i usmrtio ga. Iz ruke, koja je virila ispod kipa, ispao je poštolj i otkotrljao se niz stepenište.

Larigan se okrenuo i odmahnuo glavom.

— Zbogom, Pole. Za tebe sam bar potpuno siguran da ćeš završiti u paklu.

Larigan je oprezno otvorio vrata crkvice i pogled mu je pao na krčmu. Znao je da je Morgan tamo. Napunio je kolt i lagano krenuo prema sredini ulice.

A u krčmi, Morgan je iznenada odbacio polupraznu bocu viskija, i pogledao Tejlora.

— Dolazi tvoj zet, rančeru! Sredio je moje ljude, što se moglo očekivati. Oni su pravo smeće, i nisu vredeli ništa! Ali, ja ću ga ubiti!

Tejlor nije odgovorio, ali se zato javila Nensi:

— Suviše si siguran, Morgane! Ako je sredio ostale razbojnike, srediće i tebe!

— Neće, lutkice! A znaš zašto? Zato što sam brži od njega! Vidiš ovo dugme? — Morgan pokaza malo gvozdeno dugme na spoljnoj strani futrole. — Kada ga pritisnem, opruga neverovatnom brzinom izbaci kolt iz futrole! Još nisam sreo čoveka koji može brže da izvuče kolt! Tvoj muž nije nikakav izuzetak!

A sa ulice je odjeknuo Lariganov glas:

— Čekam te, Bile!

Morgan se nacerio i pogledao Nensi.

— Džoni je pravi vitez! Mora da si srećna što si njegova žena? Na žalost, tata će morati da ti nađe drugog muža! — Morgan je otpio još jedan gutljaj viskija i lagano otvorio dvokrilna vrata krčme. Larigan je stojao na sredini ulice, i zbog tame se nije dobro video.

Ipak, Morgan se nacerio,

— Dobro došao, Džoni! Vidim da si prebrodio sve prepreke? Znao sam da ćeš srediti Nurija, Alvarada i Donela! Ti i ja smo oduvek bili najbolji! Čuj, naš dogovor još uvek važi! Ti i ja bismo mogli opljačkati sami banku u Bladhilu! Ako pristaneš, oslobodiću ti ženu i tasta!

— Povuci, Bile! — odvrati Larigan.

Morgan se namrštio i ruka mu je poletela prema dugmetu na futroli.

— Sam si tražio, pseto!

Dva pucnja su odjeknula skoro istovremeno. Ali, samo je Lariganov metak pogodio. Sa prostreljenim ramenom, Bil Morgan se bacio kroz dvokrilna vrata i dokotrljao do Nensi.

Onog trena, kada je Larigan uleteo u krčmu, razbojnik je pod devojčinim vratom držao nož.

— Polako, Džoni! — viknuo je i prineo sečivo devojčinom vratu. — Napraviš li samo jedan nagao pokret, tvoja draga će se pridružiti anđelima na nebu! Ne znam kako si uspeo da me pobediš u dvoboju, ali okršaj još uvek nije gotov! Skloni se u stranu!

Larigan je oprezno koraknuo u stranu.

— Bez obzira na to što se kriješ iza Nensi, mogao bih te pogoditi, Bile.

Morgan se nasmejao poput ludaka.

— Pa, pokušaj, Džoni! Pokušaj! Ako misliš da ćeš u ovoj tami uspeti da me pogodiš, povuci oroz! Ali, mislim da ćeš pre pogoditi svoju ženu! Ha, umro bi od žalosti kada bi skrivio njenu smrt! To sebi ne bi nikada mogao da oprostiš, zar ne? Hajde, povuci oroz, ili se skloni u stranu da prođem!

Larigan je nekoliko sekundi razmišljao, a zatim je spustio revolver.

— Noć te je spasla, Bile.

Morgan se ponovo ludački nacerio i, vodeći ispred sebe Neńsi, krenuo prema vratima.

— Kuda je vodiš — upita Larigan.

— Baš nikud! Kada odmaknem daleko od grada, pustiću je . Ti znaš da mene žene ne zanimaju? Da, ona je moj zalog da ću se čitav izvući iz Ronstona! Ali, nemoj misliti da će se sve na ovom završiti! Ja ću se vratiti, Džoni! Moćniji i luđi nego ikada pre! A tada ćemo ponovo odmeriti snage!

— Nećeš morati da se vraćaš. Ja ću poći za tobom i proganjaću te dok te ne nađem.

Morgan se nacerio i izvukao devojku iz krčme. Larigan je pošao za njima, ali je Morgan i dalje bio oprezan. Nešto kasnije, pronašao je konja i u sedlo ispred sebe poseo Nensi. Mahnuo je Lariganu,

— Videćemo se, Džoni!

— Brže nego što ti misliš, bitango! — reče tiho Larigan.

Kada je Morgan odjahao, žurno je ušao u krčmu i oslobodio Tejlora. Al Tejlor se nije mogao prepoznati. Od čoveka punog moći i autoriteta, pretvorio se u pogrbljenog starca.

— Šta misliš, kuda je vodi? — upitao je Larigana.

— Ne znam. Ali, to nije ni važno, pošto iz ovih stopa krećem za njim.

— Možda je bolje da ga pustiš? Rekao je da će je osloboditi...

Larigan odlučno odmahnu glavom.

— Morgan ne oslobada zarobljenike besplatno. — Larigan je krenuo prema vratima, ali Tejlor pođe za njim.

— Idem s tobom! — reče.

— Bolje se vratite na ranč. Tamo ste potrebniji.

— Ne, neću se smiriti dok Nensi ne bude oslobođena.

Larigan nije ništa odgovorio, već je izašao iz krčme. U konjušnici su brzo osedlali dva konja i krenuli u pravcu u kojem je odjahao Morgan. Na istoku je svitalo.

*

A Morgan je izjahao iz grada i brzo prošao kroz malu šumu koja je opkoljavala Ronston. Isterao je kolja na širok, prašnjav put i glasno se nacerio.

— Ha, više me niko neće uhvatiti! Otići ću u Arizonu i prikupiti nove ljude! Kada se vratim, sravniću Ronston sa zemljom!

Nensi se uplašeno stresla od njegovog glasa.

— Sa vama nešto nije u redu...

— Sa mnom je sve u redu! Osećam kako moć ponovo struji kroz moje žile! Još malo, pa ću te osloboditi! Da, oslobodiću te ovog života! Uopšte ne volim žene! Slomiću ti vrat i baciti te u jarak! Kada te Džoni pronađe, udariće ga srčana kap! A ja ću biti daleko! Da otići ću u Arizonu i skupiti ljude! Kada uništim Ronston i Džonija, opljačkaću banku u Bladhilu! Nemaš pojma kakva je to banka?! Ni Džoni nema, inače se ne bi dvoumio između tebe i banke!

— Vi ste poludeli! — uzviknu Nensi.

— Videćemo! Mozak mi odlično... — Morgan nije završio rečenicu, jer je, iznenada, na putu, ispred konja, ugledao pedesetak građana Ronstona. Građani Ronstona su bili naoružani puškama, revolverima i poljoprivrednim alatkama. Kada su shvatili da pred sobom imaju Morgana, trijumfalno su uzviknuli i potrčali mu u susret. A Morgan je, užasnutog pogleda, okrenuo konja i poterao ga preko prostranog Tejlorovog pašnjaka.

— Đubrad! — vikao je, šibajući konja do krvi. — Mene žele da linčuju?! Mene, velikog Bila Morgana!

Bio je na sredini pašnjaka, kada je jedna konjska noga iznenada propala u krtičnjak i slomila se. Morgan i Nensi su ispali iz sedla.

Iako ranjen, Morgan hitro uhvati devojku za vrat i okrenu se prema građanima Ronstona koji su bili sve bliže.

Iskolačenih očiju, uperio je vrh noža u devojčin vrat i viknuo najbližim progoniteljima:

— Stanite! Još jedan korak, i ubiću devojku!

Građani Ronstona zbunjeno zastadoše. Njih pedeset, stalo je u polukrug oko Morgana i Nensi ne usuđujući se da bilo šta preduzmu.

A Morgan se nasmejao ludačkim glasom.

— Ha, niko me neće uhvatiti, bitange! Suviše ste vi mali da bi linčovali velikog Bila Morgana! Dovešćete mi jednog konja, ili ću ubiti devojku!

Jedan od građana raširi ruke.

— Nemamo konja!

— A ono?! — reče Morgan, pokazujući vrhom noža na dvojicu jahača koji su se približavali. — Uzmite od njih konja! Do vraga!... Džoni!

A Larigan je dojahao do građana Ronstona i žurno sjahao. Korakmuo je prema Morganu,

— Ponovo se vidimo, Bile? Kao što vidiš, nisi daleko odmakao.

— Dobro je što se vidimo! — odvrati Morgan, stežući Nensi. — Potreban mi je tvoj konj, Džoni!

— Neće ti trebati moj kolj — odvrati mirno Larigan.

— Trebaće mi! Otići ću odavde, ali ću se vratiti! Sravniću Ronston sa zemljom! Obećavam!

— Poludeo si, Bile.

— Varaš se, Džoni! Mozak mi radi bolje nego ikad ranije! Dovedi mi konja, Džoni!

Larigan lagano odmahnu glavom.

— Ne treba ti konj, Bile. Ti si mrtav čovek.

— Mrtav?! Nisam, Džoni! Pogledaj, izašlo je sunce! Vreme moje smrti je posle ponoći!

— Da, Bile, izašlo je sunce i sada te odlično vidim! — U Lariganovoj ruci se odjednom stvorio kolt, i metak pogodi Morgana posred čela.

Sa zapanjenim izrazom na licu je ispustio nož iz ruke, i tog trena Nensi se otela iz njegovog zagrljaja. Hitro je potrčala i bacila se Liganu u zagrljaj.

A Morgan je, prostreljenog čela, krenuo prema Lariganu. Bilo je pravo čudo kako je još živ, i građani Ronstona su, u sujevernom strahu, počeli da izmiču.

Raširio je drhtave ruke i promucao:

— Zašto, Džoni,... zašto? Mogli smo opljačkati banku... nemaš pojma koliko tamo ima novca...

Larigan nije ništa odgovorio. Samo je uhvatio Nensi za ruku i zaklonio je svojim telom.

A Morgan je otvorio usta, kao da je želeo još nešto da kaže, ali ga je smrt konačno savladala. Začuđenog i staklastog pogleda, pao je pred same Lariganove noge.

A Larigan je odmahnuo glavom i, gledajući u Morganov leš, rekao:

— Presekao sam te mračna prošlosti, i od sada ćeš postojati još samo u sećanju.

Nensi mu se obisnula oko vrata i zaplakala. Zagrlio ju je i pomilovao po glavi.

— Ne plači, mila. Godine borbe su prošle i dolaze godine napretka i mira. Imaćemo veliki ranč, mnogo stoke i mnogo kauboja... Za nekoliko godina ćemo imati svoju decu koju ćemo vaspitati da budu radni i pošteni ljudi. Kolt i vinčesterku moći će da vide samo u muzejima.

Kraj

B. Frimark

PRETNJE U ZORU

Dvojica jahača u kaubojskim odelima sedeli su za velikim stolom i čekali da ih devojka posluži.

Jedan od njih se nasmejao.

— Nismo skoro doručkovali tako rano — rekao je. — Seme, zar nije prijatno u društvu ove lepe dame?

Devojka je, ukočena, stajala nedaleko od stola i posmatrala ih. U očima joj se ogledao strah, ali je nastojala da pred nepoznatim i nepozvanim gostima to ne pokaže.

— Donesite još hleba — rekao je drugi.

Bez reči, devojka je otišla u drugu prostoriju i ubrzo se vratila noseći hleb.

Stavila ga je na sto.

— Još nešto?

Čovek kog je drugi malopre oslovio sa Sem, ispruži ruku i dodirnu devojku.

— Kad sve ovo pojedemo, pokazaćeš nam gde se možemo odmoriti.

— U redu — pribrano je odgovorila devojka.

— Kako se zoveš, lepotice? Ja sam Troj...

— Glenda Perkins.

— Hm... Sama živiš u ovoj kući, kao što vidim?

— Ne. Tu je i moj otac.

Troj se nasmeja glasno.

— Misliš da ćeš nas time uplašiti i oterati? A gde ti je taj otac?

— Otišao je da posadi povrće. Naša njiva nalazi se na oko dve milje odavde.

— Ne smeta — odvratio je Sem namignuvši na prijatelja. Bio je ubeđen da devojka ne govori istinu i da se uplašila što su u zoru u njenu kuću ušla dvojica nepoznatih ljudi.

— Ako imate samo jedan krevet, i to će biti dovoljno, jer nećemo obojica spavati odjednom. Jedan će stražariti. Ali vi slobodno zauzmite svoje mesto. Pretpostavljam da vam krevet nije tako mali da ne bi stalo u njega dvoje. A, osim toga, prilično ste vitki... — pri tom je kauboj odmerio domaćicu, od glave do pete.

Gledala je kako dvojica njoj nepoznatih muškaraca halapljivo jedu ono što im je pripremila, pre pola sata, kada su ušli u njenu kuću.

Kad su bili gotovi, očekivala je da će ustati od stola, ali njih dvojica su još sedeli.

Nije znala šta da radi.

U krevet nije ni mogla, ni htela, pazeći da ničim ne izazove pažnju stranaca.

Zato je uzela jednu knjigu, sela na stolicu i počela da čita.

Troj je upita:

— Zašto menjate svoje navike samo zato što smo mi u vašoj kući? Ne verujem da svakoga jutra oko pet čitate knjigu. Slobodno lezite u svoj krevet.

Glenda se stresla.

— Ako ste umorni, a u ovo doba sigurno jeste — rekla je — onda bolje vi lezite.

Obojica su se podigli od stola.

— Seme, idi ti pridremaj sat-dva, a ja ću biti pred kućom i paziti. Posle ću ja doći da odspavam malo.

Sem pogleda u jedina vrata koja su iz te prostorije vodila u drugu.

— Tamo je krevet? — upitao je Glendu.

— Da...

Sem se uputi u sobu. Otvorio je vrata i onda zastao na pragu.

Pogledao je u Glendu.

— Ja čekam...

Devojka opet nije rekla ništa. Ti ljudi su doduše mnogo pričali, ali je pretpostavljala da ipak neće učiniti ništa čime će je povrediti.

— Samo se vi odmarajte — rekla je i pokušala da se nasmeje.

Sem uđe u sobu i zatvori vrata za sobom.

Troj izvadi kolt, pogleda ga i vrati ga u futrolu. Potom izađe pred kuću.

Nije stajao ni dvadeset minuta, kad je čuo udaljeni topot. Opsovao je naglas.

Bio je u nedoumici da li da budi Sema, a onda je odlučio da to učini samo ako bude potrebno, jer otkud je znao da taj topot ima neke veze sa njima.

Nije prošlo mnogo vremena, a na vidiku se pojavio jedan jahač.

Semu je laknulo kad ga je ugledao.

Čovek je bio stariji, između pedeset i šezdeset godina, delovao je obično i nije bio ni nalik na jednog od onih koji bi za Sema i Troja mogli predstavljati neku opasnost.

Za svaki slučaj, Troj se sklonio iza kuće.

Stigavši u dvorište, čovek sjaha.

Kad je pošao prema vratima, tamo je ugledao Glendu, koja je takođe čula topot, pa izašla.

— Glenda, zar si budna u ovo vreme?! — upitao je čovek prilazeći kući.

Ona mu pođe ususret.

Poljubivši ga u obraz, devojka odgovori:

— Imamo dva gosta, tata. Neki stranci. Zamolili su me da im dam da jedu i pustim ih da odspavaju malo pre nego što nastave put.

Al Perkins zastade i začuđeno pogleda u devojku.

Pre nego što je išta upitao, pred njima se pojavi Troj, kog je stari Perkins sada prvi put video.

— Ne brinite, platićemo vam — rekao je.

Perkins se zagledao u mladog čoveka. Nije mogao da ga svrsta ni među poštene ni među nepoštene, bar na prvi pogled. Malo je oklevao, a onda rekao:

— U redu, kako hoćete... Glenda kaže da imamo dva gosta. Gde je drugi?

— Spava — odgovori devojka.

Ona i njen otac pođoše u kuću, a Troj ostade. Ipak je devojka govorila istinu, pomisli.

Čuo je kako Glenda pita oca, dok su ulazili u kuću:

— Jesi li uspeo da središ nešto?

— Nisam. Pokušao sam da razgovaram s onim Longvelom, ali je njegovo srce stvarno kao od kamena.

Troj napravi dva-tri koraka i nađe se na pragu pre nego što je Perkins zatvorio vrata.

— Mogu li da vam pomognem, gospodine? — pitao je. — Moj prijatelj i ja smo vam na raspolaganju, ako treba nešto...

Glenda ga pogleda ljutito.

— Vi ste ovde samo stranci i ne mešajte se u porodične stvari! — rekla je oštro.

— Kćeri, pusti da ja razgovaram sa njim. Nemoj se uzbuđivati, nema razloga.

U to se na vratima sobe pojavi i Sem. Pospano je gledao u Ala Perkinsa.

— Čuo sam da nailazi neki jahač, pa sam se probudio. A i inače slabo spavam jer sam uvek na oprezu — rekao je.

— Glenda — obratio se Perkins svojoj ćerci — idi u kuhinju i lezi na moj krevet. Moraš spavati. Goste prepusti meni.

— Ja sam za to da obojica odu i da i ti legneš, tata. Umoran si...

— Dobro, videćemo...

Tek što je starac izgovorio te reči, začula se galama. Više jahača se približavalo kući.

Perkins uze pušku koja je bila naslonjena na zid pored vrata i izađe.

Sem pogleda u Troja.

— Šta je sada ovo? — Da i mi izađemo?

— Nemoj, zasad. Čekaj da vidimo šta se događa. Ne čini li ti se da se sa Perkinsovima događaju čudne stvari?

— Ipak, idem da pitam...

Sem izađe pred kuću.

Ugledao je četvoricu jahača koji su bili već u dvorištu.

— Vratite se u kuću, ovo su moji prijatelji — rekao je Al Perkins.

— Šta će vam puška i zašto su oni naoružani, i zašto dolaze tako rano, ako su vam prijatelji.

— Uđite, molim vas.

Sem se vratio u kuću.

Onda je započeo razgovor između Perkinsa i ljudi za koje je on rekao da su mu prijatelji.

Sem i Troj su se gledali dok su slušali razgovor koji je dopirao spolja.

Najzad Troj reče:

— Izgleda da im je stari dužan, a oni traže novac koji on nema...

A onda je čovek koji je predvodio četvoročlanu grupu, rekao veoma glasno i preteći:

— Ili stvori novac, ili ćemo ti srušiti kuću! Dosta smo čekali!

— Idemo napolje! — predloži Sem.

— Bolje ne. Dosad smo izbegavali sve opasnosti i bolje je da se držimo po strani. Ničim ne smemo izazvati pažnju. Ne zaboravi, treba da stignemo u Feniks. A ako se umešamo u nešto, pogotovo ako dođe do pucnjave, ko zna kako će se sve završiti i šta će biti sa nama.

U to se devojka pojavi iz druge prostorije. Bila je obučena.

Ne obraćajući pažnju na njih, prošla je uzdignute glave i izašla na dvorište.

Stala je pored oca.

— Perkinse, imam naređenje da postavim vašu kuću naglavce i uzmem sve što imate.

Sem i Troj najzad odlučiše da izađu i pokušaju da pomognu starcu i njegovoj ćerci.

Videvši ih, šef grupe začuđeno upita Ala Perkinsa:

— Oho, ko su ovi tipovi?! Da niste odjednom postali tako bo-

gali da ste iznajmili revolveraše?

Starac pogleda u nezvane goste.

— Ne znam ko su — odgovorio je mirno. Onda se okrenuo prema njima i nastavio: — Hvala vam što nastojite da mi pomognete, ali nije potrebno.

— Šta se zapravo događa? Ko su oni? — upitao je Troj Ala Perkinsa.

— To su ljudi bankara Longvela. Istekao mi je rok na koji sam se zadužio kod njega; pokušao sam da ga zamolim da mi produži rok za mesec ili dva, ali nije pristao. Hoće ili novac ili da mi se odnese sve iz kuće...

Troj izvuče kolt, uprkos tome što su pred njima bila četvorica naoružanih ljudi.

— Molim vas da odete i ostavite čoveka na miru. Vašem gazdi poručite da se strpi malo. Za razliku od gospodina Perkinsa, sigurno ima mnogo novca i može da sačeka.

I Sem je izvadio kolt.

Perkins je već držao pušku u ruci.

— Mi nismo došli da pucamo, niti da ubijamo — rekao je vođa grupe. — Uostalom, takvo naređenje nismo dobili. Ali, ako prvi počnete...

— Počećemo prvi ako se smesta ne izgubite — odvratio je Troj. — Idite i ispričajte gazdi da ima novih momenata, pa se konsultujte s njim. A kad se vratite, gledajte da to bude u neko normalno vreme!

Longvelovi ljudi su gledali čas u Troja, čas u starca, pa u Sema i Glendu.

Nije im bilo jasno otkud ta dvojica naoružanih stranaca na imanju skromne dvočlane porodice.

Pošto pre polaska na to nisu računali, sada nisu znali kako da postupe.

Odlučili su da se posavetuju sa svojim »gazdom« bankarem Longvelom.

Kad su okrenuli konje i odjahali, Perkins, Glenda i dvojica stranaca vratiše se u kuću.

— Koliki je vaš dug Longvelu? — upitao je Troj Ala Perkinsa.

— Hiljadu dolara.

— Zaboga, šta ste radili s tolikim novcem?! — začudio se Sem.

— Kupio sam njivu... Njena uobičajena cena bila je oko pet stotina dolara, ali Longvelu moram vratiti dvostruko. Takav je bio dogovor. Pristao sam jer sam smatrao da ću za godinu dana ne samo vratiti taj novac nego i zaraditi za sebe. Ali, godina je bila sušna i ja nisam imao šta da prodam i od čega da skupim novac...

Sem i Troj se pogledaše.

— Pozajmićemo vam mi hiljadu dolara — rekao je Sem.

Devojka se pobuni:

— Ne! Neka bude sa nama šta bude, ali ne prihvatamo novac čije poreklo ne znamo, a ne poznajemo ni njihove vlasnike. Da budemo otvoreni — nastavi Glenda — vi bežite od nekog, skrivate se. U redu, bili ste voljni da pomognete mom ocu, ali mislim da taj novac, koji tako velikodušno nudite nekom kog ni sami ne poznajete, sigurno nije zarađen na pošten način.

Sem sede za sto.

— Troj, reci im istinu — uzdahnuo je.

— Dve godine smo radili na ranču jednog veoma bogatog čoveka. Ne, nismo bili njegovi revolveraši, mada dobro baratamo oružjem, nego smo radili kao kauboji. Bilo je naporno, ali smo izdržali. Kad je došlo vreme da nas isplati i da odemo, jer smo se bili dogovorili da ćemo raditi dve godine, rekao nam je da nismo zaradili ništa, odnosno da je sve ono što smo zaradili »otišlo« na troškove ishrane i stanovanja. Kasnije smo čuli da je to radio i sa drugim kaubojima. On je običan izrabljivač i... čudim se kako još nije nastradao.

Al Perkins je začuđeno upitao:

— Kako to da niste mesečno primali platu?

— Kad smo stigli kod njega, dogovorili smo se da nas isplati posle dve godine, jer smo Sem i ja nameravali od uštedenog novca da kupimo komad zemlje i da je sami obrađujemo. Posle bismo kupili nekoliko goveda...

— Pretpostavljam da ste krađom novca sami nadoknadili svoje plate, i pobegli?

— Izračunali smo da nam za dve godine pripada ukupno oko hiljadu i pet stotina dolara. Sačekali smo da gazda u nedelju ode u crkvu, a onda smo uz pomoć još nekolicine prijatelja, koji su čuvali stražu, provalili njegovu kasu. Nismo uzeli sav novac, iako ga je bilo veoma mnogo. Odbrojali smo hiljadu i pet stotina dolara, uzeli ih i pobegli sa ranča. Uputili smo se u Feniks...

Perkinsovi su ih posmatrali pažljivo.

— Mislite li da je vaš bivši gazda poslao poteru za vama? — pitao je stari Al.

— Ne znamo. Možda jeste, a možda i nije. Ukoliko niko nije dirao njegov novac posle nas, shvatiće da smo mi uzeli samo naše plate i, ako je pametan, neće preduzimati ništa.

— Nije mi jasno, ako ste već tako teško došli do svog novca, zašto ga nudite meni, sasvim nepoznatom čoveku, koji vam ga, uz to, ne može vratiti?

— Gospodine... mi smo beskućnici. Možemo ostati kod vas i raditi, napraviti nešto i od vaše zemlje i od kuće. Mladi smo i snažni, ništa nam nije teško... A vi u kući imate žensko stvorenje, koje zna dobro da kuva... Mogli bismo se sporazumeti i napraviti posao. Nama se ovde sviđa...

— Ali, uputili ste se u Feniks?

— Za to nije bilo posebnog razloga, osim što je Feniks daleko od ranča našeg bivšeg gazde.

— A koliko smo sada udaljeni?

— Pa, jahali smo od juče pre podne... Znači, oko tri stotine milja...

Al Perkins pogleda u ćerku.

— Šta ti kažeš, Glenda?

Devojka nije bila tako nepoverljiva prema strancima kao pre nego što je čula njihovu priču.

— Ti sam ne možeš više da radiš, a ja jedva da ti mogu pomoći — odgovorila je. — Možda ne bi bilo loše da tih hiljadu dolara uzmemo kao pozajmicu, da ih jednog dana vratimo. Svi četvoro ćemo već moći da uradimo nešto kako bi i zemlja dala plodove. Mogli bismo kupiti i nekoliko priplodnih krava, goveda... Ne zaboravi, tata, da nas suša ne bi uništila da je imao ko da dovlači vodu na našu njivu...

— U dvorištu imate jednu pomoćnu prostoriju — reče Troj. — Mogli bismo, zasad, spavati u njoj.

— A, ne — brzo reče starac. — Glenda bi mogla ostati u sobi, ja u kuhinji, a vama dvojici bismo uneli dva kreveta u ovu veliku dnevnu sobu...

Svi četvoro su bili zadovoljni kad su pomislili da za njih dolaze bolja vremena.

A onda su čuli topot više konja.

Mirno su sedeli, čekajući da Longvelovi ljudi uđu u kuću, pošto su porazgovarali sa svojim gazdom.

Vrata je prvi otvorio javni beležnik.

Iza njega je stajalo četvoro Longvelovih ljudi.

— Dolazim zvanično, sa nalogom, koji sam upravo dobio — rekao je beležnik. — Ako procenim da kuća vredi hiljadu dolara, imam prava da vam zapalim kuću, a vi ono što je u njoj možete nositi sa sobom.

— Čekajte — rekao je starac. — Govorite kao da ste sigurni u to da nemam novca da namirim dug.

— Zar malopre...

— Malopre ga nisam imao — odgovorio je Al Perkins, ali ga sada imam. Izađite i sačekajte...

Beležnik ga pogleda začuđeno, a onda se povuče, zatvorivši vrata za sobom...

KRAJ

Dragi čitaoci,

U prodaji je 23. broj SF serije popularne **Roto-biblioteke X – 100.** Sa zadovoljstvom možemo konstatovati da je ona naišla na vaše prihvatanje, već i samom činjenicom što je okupila dvadesetak hiljada stalnih čitalaca. To je tiraž koji je, doduše, na granici rentabilnosti, ali kako je tek nešto više od godinu dana od pokretanja edicije, uvereni smo da će krug njenih stalnih poklonika početi da se širi. Utoliko pre što smo već u prilici da najavimo da će se u njenom izdavačkom planu za 1987. godinu naći dela mnogih velikih majstora SF. Uz nove naslove iz serije **»Zvezdane staze«**, zatražili smo dela **Rogera Zelaznija, Tomasa Diša, braće Strugackih, Olge Larionove, Ilje Erenburga, Pjera Bula, Džeka Vansa, Džordža Martina i Lize Tatl, Alekseja Panšina** i mnogih drugih, tako da ćemo moći da vam obezbedimo vrhunsko SF štivo.

Mnogi od vas su, međutim, naknadno uočili na kioscima ovu našu seriju, pa pismima traže informacije o dosad objavljenim naslovima, kako bi propuštene brojeve naručili pouzećem. Da bismo vam omogućili lakše snalaženje prilikom naručivanja ovih brojeva, prilažemo spisak i cene svih dosad objavljenih naslova.

1.	**Ch. A. Bell** **RAT ZA ANDROMEDU 17**	**100 dinara**
2.	**Ch. A. Bell** **PLANETA OPČINJENIH**	**100 dinara**
3.	**S. Tyrkley** **UJED KOBRE**	**100 dinara**
4.	**Ch. A. Bell** **GALAKTIČKA STAZA**	**100 dinara**
5.	**Ch. A. Bell** **LOV NA PLANETI GABON**	**100 dinara**
6.	**S. Tyrkley** **ZVEZDANI KONKVISTADORI**	**100 dinara**
7.	**Ch. A. Bell** **POVRATAK KIBORGA**	**100 dinara**
8.	**M. L. Arnaud** **POSLEDNJI FENIKS**	**150 dinara**
9.	**Ch. A. Bell** **OBRAČUN KOD CRNE JAME**	**150 dinara**
10.	**S. Tyrkley** **DIVLJI LOVAC ZVEZDA**	**150 dinara**
11.	**J. G. Vandel** **ZLODUH NAUKE**	**150 dinara**
12.	**A. Osborne** **SMRT NA NEPTUNU**	**150 dinara**
13.	**R. E. Vardeman** **KLINGONSKI GAMBIT**	**200 dinara**
14.	**R. Angelakis** **GALAKTIČKI TUNEL**	**200 dinara**
15.	**Ch. A. Bell** **DUHOVI KAUS MEDIJUSA**	**200 dinara**
16.	**S. Tyrkley** **ČOVEK VAN VREMENA**	**200 dinara**
17.	**H. Vajnštajn** **ZAVEŠTANA KRUNA**	**200 dinara**

18. **D. T. Bird**
ZELENE ZVEZDE — **200 dinara**

19. **Liberti Borom**
GOSPODAR KEDROVE ŠUME — **350 dinara**

20. **S. Tyrkley**
GOSPODARI KRUGA — **350 dinara**

21. **S. Maršak – M. Kalbret**
OPERACIJA PROMETEJ — **350 dinara**

22. **A i B. Strugacki**
STAŽERI — **350 dinara**

23. **Ch. A. Bell**
POVRATAK ATLANTIDE — **350 dinara**

Poznato vam je takođe da smo pokrenuli i posebnu ediciju »Supernova«, u kojoj su dosad objavljene 4 knjige:

1. **Džejms Bliš**
SPOK MORA DA UMRE — **400 dinara**
2. **Artur Klark**
KA SPUŠTANJU NOĆI — **400 dinara**
3. **Klifford Simak**
NEVOLJE SA TIHOOM — **400 dinara**
4. **F. Pol i Dž. Vilijamson**
PODMORSKO TRAGANJE — **600 dinara**

Svaku od pobrojanih knjiga najjednostavnije možete obezbediti ako ispunite priloženu narudžbenicu.

NIŠRO »DNEVNIK«, OOUR IZDAVAČKA DELATNOST
21000 Novi Sad, Bulevar 23. oktobra, br. 31

NARUDŽBENICA

Ovim naručujem da mi se pouzećem pošalju sledeći brojevi

1) **SF Serije Roto-biblioteke X – 100** _____

_____
(upisati broj ispred naslova)

2) **Biblioteke »Supernova«** _____

Poručilac _____

Broj pošte, mesto: _____

Adresa stana: _____

U _____, _____ 1986. godine

Potpis

_____

U SLEDEĆEM BROJU

M. BARTON

SENDI U PLANINI MRAKA

Sendi uglavi pušku u rašlje drveta na koje se oslanjao. Morao je pucati ljudima u leđa. Stavio je kažiprst na obarač i zaustavio dah. Pažljivo je nanišanio, ali kad je trebalo pucati, njegova volja popusti.

Ipak im nije mogao pucati u leđa. . .

JUGOBANKA

JUGOBANKA

DOĐITE DA SE DOGOVORIMO